

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1774

VII. 37. Omni subiecto philosophiam conuenire.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51003](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51003)

καὶ Ἴσθμοῖ, καὶ Νεμέα. εἶσω δεῖ ἐπὶ τὴν ψυχὴν
τὸ κήρυγμα ἐλθεῖν, εἶσω τὴν ἐκεχειρίαν ἕως δὲ
ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὁ ἐν ψυχῇ πόλεμος, ἄφι-
λος ἢ ψυχὴ μένει, ἐχθρὰ, σκυθρωπή. Ταῦτα αἱ Ποι-
ναὶ^κ, ταῦτα αἱ Ἐριννύες, τὰ δράματα, αἱ τραγω-
δία. Διώκωμεν τὴν ἐκεχειρίαν, παρακαλῶμεν φιλο-
σοφίαν^γ. ἡκέτω, σπενδέσθω, κηρυγέτω.

Olympicis, aut Isthmicis adscriptus fit, aut Nemeaeis. Quod ad
animum penetret volo praeconium, tales inducias loquor.
Dum enim bellum illud animi internum sine libamine, sine
praec. ie, adhuc durat, amicitiae expers manet animus, ini-
micus, acerbus. Hae sunt Poenae, hae Erinnyes; hinc thea-
trica spectacula, hinc tragoediae. Sequamur has inducias, ad-
vocemus philosophiam: veniat, foedus feriat, vocem suam
praeconiumque interponat.

Λ Ο Γ Ο Σ Ζ΄.

Ὅτι πρὸς πᾶσαν ὑπόθεσιν ἀρμόσεται ὁ τῶ φιλοσόφου
λόγος.

Τὶ δὴποτε οἱ ἐν Διονύσῃ τὰ δράματα ὑποκρινόμενοι,
νῦν μὲν τὰς τῶ Ἀγαμέμνονος ἰέντες Φωνάς, νῦν δὲ

DISSERTAT. VII.

Omnino subiecto philosophiam convenire.

Quid causae est, cur nihil delinquere, aut absurdi commit-
tere histriones putentur, qui Dionysiis poetarum reprae-
sentant

^κ ταῦτα αἱ Ποιναι, ταῦτα αἱ
Ἐριννύες,] Poenas modo cum
Furiis miscent, modo diuerfas
faciunt auctores. Lucianus
Necyom. tom. I. p. 331. Δαί-
μονας τε ὁμῶ πάντας ἐπεβοᾶτο,
[Ποινὰς] καὶ [Ἐριννύας] καὶ νυχίαν
ἑκάτην. Et p. 332. Παρεῖσηκει-
σαν δὲ αὐτῷ [Ποινὰ] καὶ Ἀλάστορες
καὶ [Ἐριννύες.] Iterum de Luctu
tom. II. p. 301. τὴν ἀρχὴν συν-
διαπράττεισιν ὄχλος πολὺς, [Ἐριννύες]

τε, καὶ [Ποινὰ] καὶ φόβοι, καὶ
ὁ Ἑρμῆς. Lucanus VI. 695.

Eumenides, *Syngiumque nefas,*
poenaeque nocentes.

Vide sis et cl. Burmannum ad
Valerii Flacci VII. 147.

Sectio ἡ.

^γ παρακαλῶμεν φιλοσοφίαν.]
Omnino φιλίαν. de hac enim,
non de φιλοσοφίᾳ differitur.
Ceterum διώκωμεν τὴν ἐκεχειρίαν,
ὡς διώκετε τὴν ἀγάπην I Cor.
XIV, I. M.

DISSERT.

τὰς τῷ Ἀχιλλέως, καὶ αὐτῷ Τηλεφόν τινὰ ὑποδύμενοι,
ἢ Παλαμήδην, ἢ ἄλλ' ὅ, τι περὶ ἂν τὸ δράμα ἐθέλη,
ἔδεν πλημμελές, ἔδεν ἔξω τρόπος νομίζονται ποιεῖν, ἄλ-
λοτε ἄλλοι φαινόμενοι οἱ αὐτοί; εἰ δέ τις τὰ μὲν τῷ
Διονύσῃ φυλάττει τὴν παιδίαν καὶ τῷ θεάτρῳ^z, ἡγεῖ-
ται δέ τι εἶναι αὐτῷ δράμα πολιτικόν, ἢ ἰαμβείων
τινῶν, μὰ Δία, πρὸς ἓνα ἐορτῆς καιρὸν ὑπὸ ποιητῆ
τέχνης^a συντεθέντων, ἔδεν ἀσμάτων χορῶ ἐς ἀρμονίαν
συνταχθέντων, ἀλλὰ τῆς περὶ τὸν βίον πραγματείας,
ὅπερ ἂν εἴη τῷ φιλοσόφῳ δράμα^b, ἀληθέστερον μὲν
τῇ ὑποθέσει, διηκεκὲς δὲ τῷ χρόνῳ, διδασκόμενον δὲ
ὑπὸ ποιητῆ τῷ θεῷ, κατὰ τις τὸ δράμα τῷτο ὑποδύ-

sentant fabulas; quod nunc Agamemnonis, nunc Achillis
vocem expriment, Telephi subinde, aut Palamedis personam
induant, aut aliud quodecunque drama postulet; semperque
iidem cum sint, alii tamen videantur? Quod si quis ludos
Bacchicos reliquasque delectationes theatro malit relinquere,
aliamque in vita communi esse existimet fabulam, quae non
iambis, mediis fidius, aliquot, quos festi vnus causa poeta
aliquis confarcinavit ex arte; aut cantuunculis, quas apte in-
ter se chorus moduletur, sed ipsa vita eiusque constet actioni-
bus, quae philosopho digna esset fabula, utpote argumentó
verior, tempore perpetua, nec ex poetae repraesentanda prae-
scripto, sed ipsius Dei; si quis ad actionem, dico, huius fabu-
lae

DISSERT. VII. vulgo XXXVII.

Sectio á.

z εἰ δέ τις τὰ μὲν τῷ Διονύσῃ
φυλάττει [τὴν παιδίαν] καὶ τῷ θεά-
τρῳ,] Heinsius scribendum esse
putat, εἰ δέ τις τὰ μὲν τῷ Διονύσῃ
καὶ τὴν παιδίαν φυλάττει τῷ θεά-
τρῳ. Sed verba Maximi nimis
licenter transposuit vir ille do-
ctus, locoque curando sufficit
medicina lenior. Lege modo,
εἰ δέ τις τὰ μὲν τῷ Διονύσῃ φυλάτ-
τει [τῇ παιδίᾳ] καὶ τῷ θεάτρῳ.

a ὑπὸ ποιητῆ τέχνης συντεθέν-
των,] Vel τέχνη, artificiosè, scite:
ut vitetur Ambiguum. M.

b [ὅπερ] ἂν εἴη τῷ φιλοσόφῳ
δράμα,] Vulgo ἡπερ, contra Mss.
fidem, contraque linguae Grae-
cae rationem. Porro vitam
humanam dramati passim com-
parant scriptores. Vide Mena-
gium ad Laertii VII. 160. prae-
cipue vero celeberrimum Ga-
takerum ad Antonini XII. 36.

G 2

c φυλάτ-

μενος, καὶ τάξας ἑαυτὸν πρωταγωνιστὴν τῆ χορᾶ, Φυλάττοι μὲν τὸ τῶν ποιημάτων ἀξίωμα^c, σχηματίζουσι δὲ τῷ ἤθει τῆ λόγῃ πρὸς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων, ὧν δραματουργεῖ ὁ θεός· ἀρ' ἂν τις ἠγήσαιο τῆτον πλημμελῆ καὶ πολύφωνον^d, καὶ οἷον τὸν Πρωτέα διηγείτα Ὀμηρος, ἤρω θαλάττιον, πολύμορφόν τινα καὶ παντοδαπὸν τὴν φύσιν; ἢ καθάπερ εἰ μουσικῆς τέχνης καὶ δυνάμεως τοῖς ἀνθρώποις ἔδει πρὸς εὐδαιμονίαν, ἔδει ἂν δὴ πρὸς λόγος ἦν ἀνδρὸς πρὸς μὲν τὸν Δώριον

lae veniat histrio; primasque in choro sibi sumat, qui et dignitatem poetae tueri, diuersisque orationis gestibus res omnes, quae a Deo in hoc conscriptae sunt dramate, comode exprimere possent: meritone reprehendi deberet hic homo, aut vaser haberi? vel qualem Protea describit suum Homerus, quem heroem facit marinum, qui in formas omnes transit, omnes in naturas? An vero aliter hic agitur? Vt exempli gratia, si nemo sine arte musica eiusque ad felicitatem peruenire possent scientia, adesset autem aliquis, qui Doricos

^c Φυλάττοι μὲν τὸ τῶν [ποιημάτων] ἀξίωμα,] Vulgo ποιητῶν ἀξίωμα, quo modo Paccius etiam legit. At omnino sequendus est Mss. Reg. Paulo post, ἡμῶσθαι δεῖ πολυφώνως τε καὶ πολυτρόπως, σώζοντα μὲν αἰεὶ τὸ τῶν [ποιημάτων] κάλλος. Iterum non procul ab huiusce Differt. sine, τὸ μὲν γὰρ τῶν [ποιημάτων] κάλλος ἐν καὶ ταύτῳ, εἰάν τε ὁ συνάσης λέγων ἦ, εἰάν τε οἰκίτης.

Ibid. τὸ τῶν ποιητῶν ἀξίωμα] Legendum opinor, τῶν ποιημάτων, *poematum dignitatem*: vt mox, σώζοντα μὲν αἰεὶ τῶν ποιημάτων κάλλος: et versus finem: τὸ μὲν γὰρ τῶν ποιημάτων κάλλος ἐν καὶ ταύτῳ, εἰάν τε δυνάστη; ὁ λέγων ἦ, εἰάν τε οἰκίτης: quae explicant

quid velit Maximus per τῶν ποιημάτων; nempe τῆ δράματος, vel, vt ad finem Differtationis, τῶν δραμάτων. Ita etiam Cod. Regius. M.

^d τῆτον πλημμελῆ καὶ πολύφωνον,] Vulgo τῆτον [τὸν] πλημμελῆ. Sed articulum istum merito nesciunt Reg. et Harleian. Heinsius quidem reponit, ἀρ' ἂν τις ἠγήσαιο πλημμελῆ, τῆτον τὸν πολύφωνον, καὶ οἷον, etc. Verum necessaria non videntur vltior mutatio, nam loci sensus est: *Numquid hunc male se gerere statuerit, licet varias voces emittat, sitque, quod de Proteo marino heroe refert Homerus, varia forma, omni-genaque natura?*

e [ἰάσιον]

τρόπον ἡμεροσμένα καλῶς, εἰ δὲ πρὸς ἐδέησεν ἰάσιον ἀρμόσασθαι ἢ κατὰ τὸ Αἰόλιον ἦθος ἀφῶν γιγνομένα, ἐν τῇ πολυφωνίᾳ τῆς τέχνης;

β'. Ἄλλ' ἐπεὶ ᾠδῆς μὲν καὶ τῆς ἐκ μελῶν ψυχαγωγίας ὀλίγη τοῖς ἀνθρώποις χρεία, δεῖ δὲ τινος ἄλλης μύσης ἀνδρικωτέρας, ἣν Ὀμηρος μὲν Καλλιόπην ὀνομάζων χαίρει, ὁ Πυθαγόρας δὲ Φιλοσοφίαν, ἄλλοι δὲ ἴσως ἄλλοτι τὸν τῆ μύσῃ ταύτῃ κάτοχον ἄνδρα, καὶ λόγον, ἄρα ἤττον ἐκείνων τῶν ᾠδικῶν ἡμεροσθαι δεῖ πολυφῶνως καὶ πολυτρόπως, σώζοντα μὲν αἰεὶ τὸ τῶν ποιημάτων κάλλος, μηδέποτε δὲ ὑπὲρ ἀφῶνίας ἐκπληττόμενον; Εἰ μὲν γὰρ

ricos quidem modos teneret omnes, in Aeolicis autem, si quando eos ars, quae varia est, requireret, obmutesceret; nullus eius hominis vsus in arte ea esset, quae diuersitatem vocum ac varietatem requirit.

2. Cum vero musices, eiusque, quae ex modulationibus hauritur, voluptatis vsus sit exiguus hominibus, sed robustiore quadam Musa sit opus, quam Calliopen Homerus, philosophiam Pythagoras, alio alius appellat nomine; tali ergo, quem afflauerit haec Musa, hoc studium, si et dignitatem tueri eius, et nunquam suam silentio confiteri velit imperitiam, minus quam vulgaribus istis, ad omnia vocum modorumque genera accommodandam esse vitam arbitramur? Si enim

ε [ἰάσιον] ἀρμόσασθαι κατὰ τὸ Αἰόλιον ἦθος. Vulgo ἰσίον ἀρμόσασθαι. Quid autem musicae cum velo? Nos igitur lectionem dedimus, quam repraesentant Reg. et Harleian. Euclides Introd. Harm. p. 20. Λύδιοι δὲ δύο (τόνοι), ὀξύτερος, καὶ βαρύτερος, ὃς καὶ Αἰόλιος καλεῖται. Φρύγιοι δύο, ὁ μὲν βαρὺς, ὃς καὶ [ἰάσιος] ὁ δὲ ὀξύς. Aristides. Quintilianus de Mus. lib. I. p. 23. Φρύγιοι δύο (τόνοι) ὁ μὲν βαρὺς, ὃς καὶ ἰάσιος ὁ δὲ ὀξύς.

Λύδιοι δύο. ὁ μὲν βαρὺς, ὃς νῦν [Αἰόλιος] ὁ δὲ ὀξύς. Similiter tropum Iastium et Aeolium memorat Marcianus Capella lib. IX. p. 317. Cassiodorus Var. II. 40. Aeolius animi tempestates tranquillat, somnumque iam placatis attribuit. Iastius intellectum obtusis acuit, etc. Eorundem meminit etiam de Musica, p. 587. Vide sis et Platonem lib. III. de Rep. p. 437. D. qui modos hos molles et remissos fuisse docet.

G 3

Sectio

ἔστι τις χρόνος βίης ἐν τῷ μακρῷ τέτρω καὶ διηνεκεῖ αἰῶνι
ἀδεῆς φιλοσόφου λόγου^f, ἔθεν δεῖ τῆς πολυμερῆς ταύ-
της καὶ πολυτρόπου μέσης τε καὶ ἀρμονίας· ἢ εἴπερ τὰ
ἀνθρώπινα ἢ εἰς ἓν σχῆμα συνταχθέντα ὁμοίως πρόεισιν,
ἔτε εἰς λύπας ἐξ ἡδονῆς, ἔτε εἰς ἡδονὴν ἐκ λύπης
μεθιστάμενα, ἔτε πάθος ἀμείβοντα ἐκ πάθους, ἔτε
ἄνω καὶ κάτω σρέφοντα^h καὶ μεταβάλλοντα τὴν
ἐκάστη γνώμην.

Τοῖος γὰρ νόοςⁱ ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,

ὅσον ἐπὶ ἡμᾶς ἀγῆσι πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε
ἀντίτροφα γὰρ ὑπὲρ τῶν ἀνθρωπίνων^k βεβλεύεται τὸ
δαιμονιον, καὶ ἐστὶν αὐτῶν ἐφήμερος ἢ φύσις. Ὡσπερ

enim ita se res ferrent, ut in tam longo perpetuoque aeuo
pars vitae esset, quae philosophia opus non haberet, fortasse
diuersa haec multimodaque nihil esset opus modulatione mu-
fica; si res humanae vultum seruarent suum, si eodem modo
procederent, non ut voluptatem moeror, moerorem volu-
ptas, casum casus exciperet, atque haec ipsa sursum secum
deorsumque mentem singulorum traherent.

Talis mens hominum, terrae quos sustinet vber,

Qualem cotidie genitor velit esse Deorum.

Conuersionem enim rebus quotidie humanis inducit Deus, nec
alia quam in diem earum est conditio. Quippe sicut fluiuis,
qui

Sectio β.

^f [ἀδεῆς] φιλοσόφου λόγου,] Sic
Mss. vulgo ἀνευδεῆς. Vide nos
ad initium Dissert. V.

^g [ἢ] εἴπερ τὰ ἀνθρώπινα]
Vulgo deest vox prima. Reg.
habet ἢ εἴπερ, Harleian. ἢ εἴπερ,
quod manifesto verum senten-
tiaeque necessarium; quapro-
pter id recepimus.

^h [ἔτε] ἄνω καὶ κάτω σρέφοντα]
Sic optime Reg. et Harleian.
Vulgo ἔτως ἄνω καὶ κάτω σρέ-
φοντα.

Ibid. ἐκ πάθους ἔτως ἄνω καὶ
κάτω etc.] Lego et distinguo:
ἔτε πάθος ἀμείβοντα ἐκ πάθους, ἔτε
ἄνω καὶ κάτω σρέφοντα etc. Vide
praecedentia. Et ita editum
video. M.

ⁱ τοῖος γὰρ νόος] Odyss.
σ'. 135.

^k [ὑπὲρ τῶν ἀνθρωπίνων] Vul-
go ὑπό, pro quo ὑπὲρ vel ἐπι
maunt Stephanus, Heinio suf-
fragante. Prius rectum, sic
enim dat Harleian. cuius fide
nos id admittimus.

ἐν τῶν ποταμῶν, ἕς ἀφ' ἑαυτῶν αἱ ἀέναοι πηγαί, τὸ μὲν ὄνομα ἐν, Σπερχειός¹, ἢ Ἀλφειός, ἢ ἄλλο τι, ἀμείβουσα δὲ ἡ γένεσις τὸ ἐπιὸν πρὸς τὸ οἰχόμενον ἑξαπατᾷ τὴν ὄψιν τῇ συνεχείᾳ τῆς Φορᾶς, ὡς ἐνὸς ὄντος ποταμῶ διηνεκῆς καὶ ἠνωμένῃς ἕτω καὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ὥσπερ ἐκ πηγῆς ἀενάα ρεῖ ἡ γένεσις καὶ ἡ χορηγία, ὁξέως μὲν καὶ μετὰ ἀμηχάνῃς τάχους, ἀνεπαίσθητος δὲ ἡ Φορὰ, καὶ ἑξαπατᾷται ὁ λογισμὸς, ὥσπερ ἐπὶ τῶ ποταμῶ ἡ ὄψις, καὶ καλεῖ βίον ἓνα καὶ τὸν αὐτόν. τὸ δὲ ἐστὶ χρεῖμα πολύμορφον καὶ παντοδαπὸν, πολλαῖς μὲν τύχαις, πολλοῖς δὲ πράγμασι, πολλοῖς δὲ καιροῖς ἀλλοιούμενον. Ἐπιτέτακται δὲ αὐτῷ ὁ λόγος, σχηματιζόμενος αἰεὶ τοῖς παρῆσιν ὥσπερ ἰατρῶ τέχνη ἐπὶ σώματι ἐκ ἐσῶτι, ἀλλὰ φερόμενῳ ἄνω καὶ κάτω, καὶ ὑπὸ κενώσεως καὶ πλησμονῆς κυκλωμένῳ, οἰκονομῶσα αὐτῷ τὴν ἔνδειαν καὶ τὸν κόρον.

qui e perpetuo oriuntur fonte, nomen vnum est, Sperchius videlicet, Alpheus, aut simile; noua autem semper aquarum accessio, quarum haec transiit, illa accedit, oculis imponit, vt vnum idemque esse videatur flumen: eodem modo e perenni res humanae fonte mira quadam perpetuaque velocitate fluunt, nascuntur, proueniunt; cursum vero eorum nemo sentit, nec aliter humana in eo decipitur ratio, quam in fluvio aspectus, vt vnam eandemque esse arbitretur vitam. Ea autem res diuersa in primis est ac varia, quae a casibus, negotiisque multis mutatur, et occasionibus. Huic praeest ratio quae praesentibus semper se accommodat; non aliter quam medicina in corpore instabili, quodque nunc in hanc nunc in illam varie mouetur partem, et aut fame aut nimio infestatur cibo, vtrumque tam hoc quam illud arte certa temperat, vt nec cibo egeat, nec repleatur nimium. Idem in vita humana sermo

[τὸ μὲν ὄνομα ἐν, Σπερχειός,]
Vulgo ὄνομα ἐν, ὁ Σπερχειός. Sed articulus abundat, ideoque vel in ἡ mutandus est, vel omnino

delendus, quod ob Maximi φράσιν malo. Et sane per eum in Harleian. linea ducitur, qua expungi debere librarius indicauit.

Τῆτο καὶ τῶ τῶν ἀνθρώπων βίῳ ὁ τῶν φιλοσόφων
δύναται λόγος, ξυναρμοζόμενος τοῖς πάθεσι, καὶ
πεπαίνων μὲν τὰ σκυθρωπά ^m, συνευφημῶν δὲ τοῖς
Φαιδρотеροις.

γ. Εἰ δὲ διὰ βίς τάξις μία καὶ εἶδος ἓν, ἑνὸς ἔδει
λόγος ⁿ καὶ ἦθος ἑνός ^o. νῦν δὲ αἰσιδῶ μὲν πρὸς κιδάραν
μινυρίζοντος καιρὸς εἷς, ἐπειδὴν πλήθωσιν αἱ τρέπεζαι

σίττα καὶ κρειῶν, μέθυ δὲ κρητῆρος ἀφύσσων

οἰνοχόος προχέσει ^r.

καὶ ῥήτορος καιρὸς εἷς, ἐπειδὴν ἀθροισθῆ τὰ δικαστήρια
καὶ ποιητῶ καιρὸς ἓν Διονυσίοις ^q, ἐπειδὴν χορῶ δέη

fermo potest philosophicus; ut ipsis se accommodet affectioni-
bus, adeoque, si quae duriores sunt, mitiget, si quae hila-
riores sunt, approbatione sua confirmet.

3. Quod si viuendi vnus esset modus, eademque ratio,
vna opus disciplina esset, vna viuendi consuetudine: nunc
vero certum vides citharoedo tempus esse, cum ad fides mol-
liter canit, cum redundant mensae

*Frugibus atque epulis, meraque e crateribus altis
Effundat pincerna;*

certum tempus oratori in iudicio frequenti; certum Dionysis
poetae, cum chorum suum flagitat spectator. Sola philoso-
phia

^m πεπαίνων τὰ σκυθρωπά] Recte
πεπαίνων *mitigans*. Hesychius:
Πεπαίνεται. — μαλάσσειται —
πραύνεται et, Πεπάνει, πραύνεται.
male scribitur πραύναι. Ach.
Tatius lib. V. p. 295. χρόνος
γὰρ λυτῆς φάρμακος, καὶ πεπαίνει
τῆς ψυχῆς τὰ ἔλκη. M.

Section γ.

ⁿ εἷς εἰ λόγος] Vilitatus, ἑνὸς
ἀν ἔδει opus foret. M.

^o ἦθος ἑνός] Vulgo ἔθος.
Nostram vero lectionem prae-
stant Reg. et Harleian. eamque
probavit Heinsius; licet hanc

suo potius ingenio, quam co-
dicum fidei voluerit adscriptam.

^r μέθυ δὲ κρητῆρος ἀφύσσων
οἰνοχόος [προχέσει.] Scribe μέθυ
δ' [ἓν] κρητῆρος ἀφύσσων οἰνοχόος
[φορέσει,] prout legitur apud
Homerum Odxff. i. 9. et Pla-
tonem lib. III. de Rep. p. 433. G.
In Luciano tamen vol. II. p. 245.
legitur μέθυ δὲ κρητῆρος ἀφύσσων.
Scribe μέθυ δ' ἓν κρητῆρος, etc.

^q ποιητῶ καιρὸς ἓν Διονυσίοις,]
Vulgo ποιητῶ καιρὸς [εἷς] ἓν Διону-
σίοις. Antepenultimam vero vo-
cem nesciunt Reg. et Harleian.

^r [εἰκά-

τῷ δὲ φιλοσόφῳ λόγῳ ἔδειξ ἀποτέμνηται καιρὸς ἴδιος, ἀλλὰ συμπέφυκεν ἀτεχνῶς τῷ βίῳ, καὶ ἀνακέραια, καθάπερ τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ φῶς. τί γὰρ ἂν ἐπινοήσαις ὀφθαλμῶν ἔργον, ἀφελὼν τὸ φῶς; Ἄλλ' ὄψις μὲν ἤδη καὶ ἐν νυκτὶ θαρσεῖ, ἀμβλὺ μὲν ὀρεῶσα, εἰκάζουσα δὲ ἐν τῷ ἀφανεῖ τὴν χειραγωγίαν^τ. τῆ δὲ τῶν ἀνθρώπων βίῃς ἂν ἀφέλης λόγον, οἰχήσεται κατὰ κρημνῶν τινῶν πονηρᾶς καὶ ἀσαφεῖς ὁδὸς καὶ τραχείας οἴας ὁδὸς καὶ τὸ βαρβαρικὸν ἔρχεται^ς, ὅσον αὐτῆ μὴ μετέσχε λόγῳ^τ, τὸ μὲν ληϊζόμενον, τὸ δὲ μένου^υ, τὸ

phia tempus non agnoscit certum, sola vitae humanae arctissime adhaeret, neque magis ab ea separari, quam lux potest ab oculis. Quod enim oculo relinquis opus, lucem si demis illi? Et tamen visus noster nocte etiam potest aliquid; licet caliget enim, auxilium tamen manu ductoris flagitat in tenebris. At ex humana vita rationem si tollas, de semita continuo sua per asperas incertasque aberrabit salebras, donec in praecipitium feratur. Quod in barbaris vides, si qui eorum ratione destituuntur; alii praedae causa semper vagantur, manent semper alii, alii mercede locant operam, alii, quo

error

τ [εἰκάζουσα] δὲ ἐν τῷ ἀφανεῖ τὴν χειραγωγίαν] Vulge αἰτίζουσα. Verum praeterquam quod vocem, quam dedimus, exhibent Reg. Harleian. et Paccii codex, αἰτίζω poetis solis est familiare; nec intelligo qui ὄψις ἐν νυκτὶ θαρσεῖ, ἢ χειραγωγίαν mendicet. Omnino sana est Mfs. lectio. Veritas modo, repraesentans vel exprimens, vel effingens in tenebris rationem, qua caeci ducuntur. Nam cum nox est caliginosa, viam quodammodo palpamus, manusque, tanquam duci cuidam praebentes, extendimus.

ς οἴας ὁδὸς — ἔρχεται]

Praecessit, οἰχήσεται — πονηρᾶς καὶ ἀσαφεῖς ὁδὸς. itaque elegantius hic repeteretur eadem phrasis, οἴας ὁδὸς οἰχεται. M.

τ ὅσον αὐτῆ. [μὴ] μετέσχε λόγῳ.] Sic Reg. et Harleian. ut et Paccii codex, quod ex eius versione patet. Sic etiam referendum vidit Stephanus. Vulgo ὅσον αὐτῆ μετέσχε λόγῳ, praetermissa particula negante, quam mens auctoris efflagitat.

Ibid. ὅσον αὐτῆ μετέσχε λόγῳ] Sensus postulat Negatiuam, ἢ μετέσχε λόγῳ. Codices habere iam video μὴ μετέσχε. M.

υ τὸ μὲν ληϊζόμενον, τὸ δὲ μένον,] Sic uterque codex, sed omnino

δὲ μισθοφορῶν, τὸ δὲ πλανώμενον. Ἄλλ' αἰπολίῃ μὲν
 ἂν ἀποστήσας τὸν ποιμένα^x, καὶ ἀφελῶν τὴν σύριγγα,
 διέλυσας τὸ αἰπόλιον τῆς δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀγέλης
 ἂν ἀποστήσῃς τὸν ἡγεμόνα τῆτον καὶ συναγωγέα λόγον,
 τί ἄλλο δράσεις^y; λυμαίνῃ καὶ διαλύεις ἀγέλην,
 ἡμέρον μὲν τὴν φύσιν, δυσπαθῆ^z δὲ ἀπὸ πονηρᾶς τρο-
 φῆς, καὶ δεομένην ποιμένος μωσικῶ, μὴ μάστιγι μηδὲ
 κέντρῳ κολάζοντος αὐτῶν τὴν ἀπειθειαν. Παραπλή-
 σίον μοι γὰρ δοκεῖ δρᾶν^a, ὅστις ἐκ ἀξιῶι τὸν φιλοσο-

error ducit, sequuntur. Nam vt e pecudum grege pastorem
 si tollas, fistulam demas, gregem dissoluis; ita in hoc homi-
 num grege; rationem si demas, quae vitae dux est, in vnum
 errantes quae cogit, quid aliud agis? Dissoluis nimirum, ac
 disiungis hunc gregem, natura quidem cicurem et mitem, sed
 quem pabulorum facile corrumpit incuria; qui pastorem re-
 quirat commodum, non qui flagris semper aut stimulis in-
 eorum rigide aduertat contumaciam. Non aliud enim mihi
 facere videtur, qui vllum profus omittere philosophum philo-
 sophandi

omnino male. Quas enim,
 quaeso, ὁδὸς ἔρχεται, qui semper
 in eodem loco manet? Pac-
 cius legit τὸ δὲ μαινόμενον, vt
 docet eius interpretatio. Mihi
 placet τὸ δὲ μοιχεῦον, nam τὸν
 δὲ [ληγόμενον,] ὡς κερδανέντα.
 τὸν δὲ [μοιχέοντα,] ὡς ληγόμενον
 infra dicit.

Ibid. τὸ δὲ μένον,] Paccius
 vertit quasi inuenisset in suo
 Codice μαινόμενον quod non
 potius est quam μένον. insania
 enim non est Barbaris propria
 magis quam cultis gentibus.
 Heinsii Versio admodum vaga
 est. Requiritur aliquid Barba-
 ris peculiare, vt in caeteris,
 ληγόμενον, μισθοφορῶν, πλανώμενον.
 ideo coniectura Cl. Editoris,
 μοιχεῦον, minus placet. neque

exemplum quod Ille adfert ex
 sect. 5. ad hunc locum quid-
 quam pertinet. M.

x ἂν ἀπιστήσας τὸν ποιμένα]
 Abundare videtur ἂν. si reti-
 neas, legendum foret ἂν ἀπο-
 στήσῃς, et ἀφελῆς. Sed incertus
 admodum et vagus est huius
 particulae vsus. M.

y τί ἄλλο δράσεις; λυμαίνῃ etc.]
 Opinor, τί ἄλλο δράς ἢ λυμαίνῃ
 καὶ διαλύεις ἀγέλην etc. M.

z δυσπαθῆ δὲ etc.] Scribe
 δυσπειθῆ. sequitur enim, κολά-
 ζοντος αὐτῶν τὴν ἀπειθειαν. M.

a Παραπλήσιόν μοι γὰρ δοκεῖ
 δρᾶν,] Sic Reg. at Harleian.
 παραπλήσιον γὰρ μοι. Vtrumque
 melius, quam quod in editis,
 παραπλήσιον γὰρ δοκεῖ δρᾶν μοι.

b ὅστις

Φον μηδένα παριέναι καιρόν λόγῃ^b, οἷον εἴ τις καὶ ἀνδρῶν
δεινῶν τὰ πολέμια, ἀγαθῶν μὲν ὀπλιτεύειν, ἀγαθῶν καὶ
ἐκηβολεῖν^c, καὶ ἐφ' ἵππων καὶ ζῦν ἄρματι, ἀποκρίναι
καιρόν ἕνα, ἐξελόμενος τῆς ὅλης τῆς πολέμου χρείας καὶ
τύχης, πράγματος ἔχ' ἐσῶτος ἔδ' ὁμολογημένον.

δ'. Ἀθλητῆ μὲν γάρ ἐστιν, Ὀλυμπιάσῳ ἀγωνισα-
μένῳ, ἀμελήσῃ τῆς Ἰσθμῶν καίτοι κἀνταῦθα ἐπονεί-
διστος ἢ ῥαθυμία^d, καὶ ἔκ' ἀνέχεται ἡ φιλότιμος ψυχὴ
ῥαζώνης πόθῳ τὸ μὴ διὰ πάντων ἐλθεῖν, καὶ μετα-
σχεῖν μὴ κοτίνῃ μόνον^e Ὀλυμπιάσῳ, ἀλλὰ καὶ πίτυος

sophandi vult tempus; quam si viro quis militari, qui et inter
cataphractos pugnare cum laude; et eminus tela tam ex equo
quam e curru possit dirigere, certum aliquod belli tempus
praefigat, aut parti alicui ex omnibus adstringat, idque tam
varia in re ambiguaque.

4. Forte enim athletae, vt Olympicis certet, Isthmica
vero negligat, aliquis permittat: quamvis nec haec reprehensionem
careat ignavia; non enim facile a se generosa impetrare
potest anima, vt non omnia experiri malit, quam otiosi, nec
oleastrum tantum Olympicis, sed et pinum Isthmicis, et
aprium

^b ὅστις ἐκ ἀξιοῖ τὸν φιλόσοφον
μηδένα παριέναι καιρόν λόγῃ,] Verte:
qui non vult a philosopho nul-
lum praetermitti munium suo-
rum suuendorum tempus. Hein-
sius ab auctoris mente prorsus
aberravit.

^c ἀγαθῶν καὶ ἐκηβολεῖν,] Le-
gendum puto ΔΕ pro καὶ.
praecessit enim, ἀγαθῶν μὲν
ὀπλιτεύειν. M.

Sectio δ'.

^d ἐπονείδιστος] ἢ ῥαθυμία] Har-
leian. dat ἐπονείδιστον, quod pla-
cet: in hoc enim loquendi ge-
nere multus est Maximus.
Vide sis initium Dissert. XVII.

Ibid. ἢ ῥαθυμία ἐκ ἀνέχεται

etc.] Lego et distingo, καί-
τοι κἀνταῦθα ἐπονείδιστος ἢ ῥαθυμία,
ἔδ' ἀνέχεται ἡ φιλότιμος ψυχὴ etc.
Codices καὶ ἐκ ἀνέχεται eod. sen-
su. et Harl. ἐπονείδιστον bene. M.

^e [καὶ] ἔκ' ἀνέχεται ἡ φιλότιμος
ψυχὴ ῥαζώνης πόθῳ τὸ μὴ διὰ πάν-
των ἐλθεῖν, καὶ μετασχεῖν [μὴ] κο-
τίνῃ μόνον]. Vulgo deest prima
vox, vt et antepenultima.
Vtramque nos auctoritate Mss.
Reg. et Harleian. Maximo re-
stituimus. Abesse sane non po-
terant sine magno concinnita-
tis et sensus dispendio.

Ibid. μετασχεῖν κοτίνῃ μόνον]
Sequitur ἀλλὰ καὶ quod clare
probat deesse Negatiuam, ἢ κο-
τίνῃ

ἰσθμικῆς, καὶ σελίνῃ Ἀργολικῆ, καὶ μήλων Πυθικῶν ἢ
καὶ ταῦτα, ἐκ αὐτῆ ἔχουσα ἢ ψυχὴ τὴν αἰτίαν τῆς
ἀγωνίας, ἀλλὰ διὰ τὴν συνοίκησίν τε, καὶ πρὸς τὸ
σῶμα ὁμιλίαν, συναπολαύουσα τῆς νίκης αὐτῶ ἢ καὶ
τῶν κρηυγμάτων. Ὅπως δὲ καὶ ὁ πόνος τῆς ψυχῆς
αὐτῆς, καὶ τὸ ἀγώνισμα τῆς ψυχῆς ἢ μόνης, καὶ νίκη
μόνης, ἐνταῦθα παρόψεται τινὰ ἀγῶνος καιρὸν ἰ, καὶ

aprium Argolicum, et mala consequatur Pythica; cum praeci-
pue non causa sua haec certamina subeat anima, sed ob eam,
qua cohaeret cum corpore suo et versatur, consuetudinem,
victoria ipsius quoque delectetur et praeconio. Vbi vero to-
tus animae solius labor poscitur, solius animae certamen cer-
nitur; hic occasionem illius negliget anima, hic volens sciens-
que

τίνης μόνου, — ἀλλὰ καὶ πίτυος.

Codices habent μὴ κοτίνε. M.

f μήλων Πυθικῶν] Archias
Epigr. lib. I. init.

Ἄλλα δὲ τῶν κοτίνος, [μῆλα,]
σέλινε, πίτυος.

Quod sic reddit Ausonius Eclog.
p. 564.

Serta quibus pinus, malus,
oliva aprium.

Lucianus de Gymnaf. tom. II.

p. 262. Ὀλυμπιάσι μὲν τεφανος

ἐκ κοτίνε, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν

Νεμέῃ δὲ σελίναν πεπλεγμένους, Πυ-

θοῖ δὲ [μῆλα] τῶν ἱερῶν τῆ Ἱεῖ

Sane, quomodo ex pinu, olea-

stro, vel apio fiant coronae

non difficulter intelligas, sed

alio modo se res habet cum de

pomis cogitemus. Igitur siqui-

dem Libanius in Laudibus Palm.

et Pom. tom. II. p. 716. ait, [μω-

λέα] τεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθιον,

Iac. Palmerius Exercit. p. 550.

censet victorem coronatum fuisse

se ramusculis mali suo fructu

oneratis. Equidem potius exi-

stimarim coronas has ex pomis

inter se vinctis constituisse, qua-

lem quidem coronam *potiosam*

vocat Propertius lib. IV. Eleg.

II. 17. Μηλέα vero, seu *malus*,

victorem Pythicum recte dica-

tur coronasse, cum fructum

praebuerit huic rei destinatum,

^g συναπολαύουσα τῆς νίκης αὐ-

τῶ] Sic optime Reg. αὐτῆ,

nempe σώματι. Vulgo αὐτῶν,

quod non est quo referas.

Ibid. συναπολαύουσα τῆς νίκης

αὐτῶν.] Debet esse, συναπο-

λαύουσα αὐτῶ, scil. τῷ σώματι

una cum eo fruens victoria. Et

ita Regius. M.

^h ἀγώνισμα τῆς ψυχῆς μόνης,

[καὶ νίκη μόνης.] Vulgo desunt

tres vltimae voces, quas suppe-

ditavit Reg. Earum quoque ve-

stigia prae se fert Harleian. is

enim dat, καὶ εἰ μὴ μόνης.

ⁱ τινὰ ἀγῶνος καιρὸν,] Hic et-

iam iuuit Reg. nam vulgo per-

peram

ραθυμήσει ἐκῆσα, ὅπερ μήτε μῆλα μήτε κότινος τὸ
 ἄθλον, ἀλλ' ἀντὶ τῶν κ' ὠραιότερον μὲν πρὸς Φιλο-
 τιμίαν, ἀνυσιμώτερον δὲ τοῖς θεαταῖς πρὸς ὠφέλειαν,
 εὐδρομώτερον δὲ τῷ λέγοντι πρὸς πίσι βίβ; Οἱ δὲ και-
 ροὶ τῆς ἀγωνίας καὶ οἱ τόποι ἄλλοτε ἄλλοι ἄφνω κηρυτ-
 τόμενοι, καὶ ἀθροίζοντες πλὴν ἰ Ἑλληνικὸν αὐτόκλητον,
 καὶ αὐτεπάγγελτον, καὶ ξυσιὸν ἐκ ἐφ' ἡδονῆ ὀφθαλ-
 μῶν, ἀλλὰ ἀρετῆς ἐλπίδι ὅπερ οἶμαι τῇ τῆ ἀνθεῶν
 ψυχῇ ἡδονῆς συγγενέστερον. Ἰδεῖν γὰρ ἐστὶν ἐπὶ μὲν τὰς
 ἄλλας θεάς, ὅποσαι βώμης ἢ τέχνης σωμάτων, ἀφι-
 κνημένους σπαρδῆ ἑδένα ^m τῶν θεατῶν, ὡς τὸ θεάμα
 ζηλώσοντα ἢ μιμησόμενον· ἀλλ' ἐκεῖ μὲν ἐξ ἀλλοτρίων
 πόνων τὰς ἡδονὰς τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐραυίζομεθα, καὶ
 ἐκ μυρίων θεατῶν ἑδεῖς ἂν εὐξαιτο εἶναι τῶν ἐν

que torpebit: vbi nec mala, nec oleaster proponitur, sed
 aliud praemium; quod, si pulchritudinem intueare, magis
 expetendum; si spectatorum commodum, magis sit vtile;
 quod postremo vitam dicentis efficacius commendet? Tempus
 certaminis huius et locus non est vnus, neque raro indicitur
 ex improviso; in quibus tota sua sponte conuenit Graecia, non
 vt oculos pascat, nec voluptatis spe tantum, sed virtutis: quod
 meo quidem iudicio bonum animae magis est proprium, quam
 voluptas illa. Illud praeterea videbis, ad reliqua, quae ro-
 bore aut arte corporis constant certamina, nullum eo animo
 venire spectatorem, vt imitari id, quod agitur, aut sequi
 velit. Siquidem ex alienis ibi voluptatem oculorum aucupa-
 mur laboribus; nec in mille vnum inuenias spectatoribus, qui
 eorum optet esse e numero, qui medio in stadio puluere foē-
 dantur,

peram repraesentant τὸν ἀγῶ-
 νος καιρὸν. Quin et nostram le-
 ctionem videtur in suo libro
 Paccius reperisse; vertit enim,
 ALIQUOD tempus certaminis.

^k ἀλλ' ἀντὶ τῶν] Videtur
 deesse τι. Forte, ἀλλὰ τι τῶν
 ὠραιότερον μὲν etc. M.

^l ἀθροίζοντες [πλὴν] Ἑλληνικόν]

Vitio laborat vox media, nec
 tamen quicquam iuuant codi-
 ces. Heinsius reponit Πανελλ-
 ληνικόν, haud, vt opinor, male.
 Possis etiam πλήθος Ἑλληνικόν,
 non minus verisimiliter re-
 scribere.

^m [ἀφικνημένους] σπαρδῆ ἑδένα]

Lege ἀφικνημένους.

Sectio

μέσω τῶ σαδία κοινομένων, ἢ θεόντων, ἢ ἀγχόντων, ἢ ἀγχομένων, ἢ τυπτομένων, πλὴν εἶπε τις ἀνδραποδῶδης ψυχῆ· ἐνταῦθα δὲ τοσῶτον οἶμα καὶ τὴν ἀγωνίαν τήνδε ἐκείνης τῆς ἀγωνίας φιλοτιμοτέραν εἶναι, καὶ τὰς πόνους τῶν πόνων ἀνυσιμωτέρας, καὶ τὸ θεάτρον τῶ θεάτρων συμπαθέστερον, ὥστε ἑδὲ τῶν παρόντων, νῦν ἔχων, ἔκ ἂν εὐξαιτο ἀποθέμενος τὸν θεατὴν ἀγωνίης γενέσθαι.

ε. τί δὴ ποτ' οὖν τὸ τρίτων αἴτιον; ὅτι τὰς μὲν τῶν σωμάτων τέχνας, καὶ τὰς ἐπὶ ταύταις ταλαιπωρίας, ἔκ παῖσα ἀνέχεται σαρκῶν φύσις, ἑδὲ ἐστὶ τὸ κρημα κομιδῆ ἐκῆσιον, ἀλλ' αὐτοφύες, καὶ αὐτόματον, καὶ εἰς ὀλίγους ἐκ πολλῶν ἦκον· ἢ γὰρ κατὰ μεγέθος φῦναι δεῖ τιτόρμω ὅμοιον, ἢ κατὰ καρτερίαν Μίλωνι, ἢ κατὰ ῥώμην Πολυδάμαντιⁿ, ἢ κατὰ τάχος

dantur, aut currunt, aut premunt, aut premuntur, aut vapulant, nisi anima quaedam fortasse sit degener, tantumque ferilibus nata ministeriis. Hic vero tanto hoc certamen illo liberalius esse, hoc labores illis vtiliores esse reor, tanto magis hoc quam illo spectatorem sanae mentis affici; ut non facile reperiri aliquem ex illis posse putem, qui non certare malit, quam spectare.

5. Quae vero causa est? Quia corporis nimirum artes, laboresque earum, corpus non facile sustinet quoduis; estque ea res non in voluntate cuiusquam posita, sed naturalis, sed spontanea, et quae ex infinito hominum numero paucissimis sit concessa; nam aut corporis mole Titormo, aut viribus Miloni, aut robore Polydamanti, aut velocitate similem prius nasci

Sectio ε.

ⁿ ἢ κατὰ ῥώμην Πολυδάμαντι, ἢ κατὰ τάχος Λατθένης] Mss. Reg. πολυδάμαντι, quam lectionem praetulerim; et sic eum semper vocat Pausanias. Vide lib. VI. cap. 5, 6. et lib. VII. cap. 27. Scotuslaeus erat et Olymp. XCIII. πατριώτις vicit;

vti secundum nonnullos Olymp. XCIV. Lathenes Thebanus σαδίω. Vide Scaligerum in Ὀλυμπ. etiam Αναγρ. p. 323. Eius meminit Plato de Rep. lib. I. p. 414. D. Titormus et Milo satis noti sunt vel ex Aeliano V. H. XII. 22. vbi vide sis interpretes. Polydamantem

Δασθένοι. εἰ δὲ τις ἀσθενέστερος μὲν ὢν τῷ Ἐπειῷ,
 αἰσχίων δὲ τῷ Θερσίτῃ, μικρότερος δὲ τῷ Τυδέω, βρα-
 δύτερος δὲ τῷ Αἴαντος, καὶ πάσας τὰς τῷ σώματος
 ἐλαττώσεις ἠθροισμένας ἔχων, ζηλώσῃ τὴν ἀγωνίαν,
 ἢ ἔρωτα ἠγάσθη κενὸν καὶ ἀτελεύτητον. τὰ δὲ τῆς
 ψυχῆς ἀγωνίσματα ἔμπαλιν ἔχει τοῖς ἐκεῖ, ὀλίγον γὰρ
 καὶ σπάνιον ἐν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει τὸ μὴ πεφυκός
 ἔσθαι αὐτοφυεῖς αἰ τῆς ψυχῆς ἀρεταί, ἔσθαι γὰρ αὐτόμα-
 τοι, ἀλλὰ προσεξεργάζεται ἢ μὲν τι καὶ ἡ φύσις,
 ὅσον ὑποβάλλει κρηπίδα ὀλίγην μεγάλῃ τειχίῳ, ἢ τρέ-
 πιν μικρὰν ὑψηλῇ ὀκλάδι συγκατώκισε δὲ ὁ θεὸς τοῖς

nasci oportet Laestheni: quod si quis infirmior sit Epeo, defor-
 mior Therfite, minor Tydeo, Aiace tardior, omniaque,
 quae vituperari possint, simul in corpore coniunxerit, et cer-
 tare tamen velit, frustra hoc optat, frustra sperat. At vero
 animae contra certamina se habent, ac illud; pauci quippe
 sunt mortalium, qui non ad haec satis a natura sint instructi:
 non quod per se arbitrer aut sponte sua nasci animae virtutes,
 ut qui sciam et naturam aliquid conferre, non secus quam qui
 muro maximo fundamentum subiicit paruum, aut naui
 altissimae paruum carinam: cogitationibus autem humanis
 contu-

damantem et Milonem iun-
 ctim recenset Lucianus in He-
 rodoto tom. I. p. 576. et pro
 Imag. tom. II. p. 26. De iis
 vide sis etiam Tzetzen Chi-
 liad. II. 455. seqq.

Ὁ βραδύτερος δὲ τῷ Αἴαντος,]
 Narrat quidem Homerus II.
 ψ'. 774. seq. Aiace Oilie
 filium ab Ulyssae vicium esse.
 Hoc tamen haud ob pedum
 tarditatem, sed quod in cursu
 lapsus sit, accidit. Iniquus igitur
 est noster, qui virum βραδύ-
 ποδα fuisse statuit. Poetae qui-
 dem οἰλῆος ταχύς Αἴας plus vice
 simplici nominatur. Ad iis
 Iliad. N'. 66. 701, ε'. 442. 520.

ρ'. 256. denique ψ'. 473. 488.
 754. De Therfite, Tydeo, Epeo-
 que, videas licet Iliad. β'. 216.
 ε'. 81. ψ'. 839.

Ibid. βραδύτερος δὲ τῷ Αἴαντος]
 Legendum puto βραδύτερος quam
 coniecturam suggestit locus Sy-
 nesii De Provident. p. 83. εἰς πο-
 δῶν ἀρετὴν νέος ἠπτάται πρεσβύτε,
 καὶ εἰς τὴν βαρεῖαν ἀγωνίαν
 Αἴας ἐλέγχεται. Loquitur de hoc
 certamine Homero. vide lo-
 cum. M.

ρ προσεξεργάζεται] Lege, προ-
 ξεργάζεται, praestruit. multus
 est in hac Comparatione Ma-
 ximus, M.

η καλῶς

λογισμοῖς ἔρωτα καὶ ἐλπίδα, τὸν μὲν ὡσπερὶ πτέρωμα
 τι κἄφον καὶ μετάρσιον, ἐπαῖρόν τε καὶ ἀνακαθίζον
 τὴν ψυχὴν, καὶ παρέχον αὐτῇ δρόμον ἐπὶ τὰς αὐτῆς
 ὀρέξεις (καλῶσι δὲ οἱ φιλοσόφοι τὸ πτέρωμα τῆτο ἢ
 ὄρμην ἀνθρωπίνην) αἱ δὲ ἐλπίδες συγκατακλισμένα τῇ
 ψυχῇ παραμύθιον ταῖς ἐκάσθ' ὀρμαῖς, ἢ κατὰ τὸν
 Ἄττικόν ποιητὴν τυφλαί¹, ἀλλὰ ὄξυωπεῖς πάνυ, ἢ
 εἴσω αὐτὴν² ἀπαγορευσαί πονῆσαν, ὡς τευξομένην
 πάντως ὦν ἐρᾶ³. Πάλαι γὰρ ἂν, ἢ ἕως ἐλπίδος⁴,
 καὶ ὁ χρηματιστὴς ἐπαύσατο χρηματιζόμενος, καὶ
 ὁ μισθοφόρος στρατευόμενος, καὶ ὁ ἔμπορος πλέων, καὶ
 ὁ ληστὴς ληϊζόμενος, καὶ ὁ ἀκόλαστος μοιχεύων· ἀλλ'
 ἢ εἴσω αἱ ἐλπίδες προσάττησαι τέττις⁵ ἀνήνυτα

contubernales duos adiunxit Deus, amorem ac spem; alterum
 quidem tanquam alarum remigium leue, quod in altum per
 se feratur, animamque secum sursum ferat et extollat, viam-
 que, qua, quod petit, consequatur, ostendat (quod quidem
 apertitionem humanam vocant philosophi) spes vero animam
 comitantur, ut illam, quam diximus, apertitionem sustineant
 ac solentur; non illae quidem caecae, ut ab Attico dicuntur
 poeta, sed perspicacissimae, ne ante deficiat anima, sed ea,
 quae maxime optat, consecuturam se confidat. Quae qui-
 dem spes ex humanis si exulasset rebus, iam diu commercia
 sua negotiator, et stipendia miles, et nauigationem mercator,
 et rapinas suas praedo, et nocturna intermisisset furta scorta-
 tor; quod illa neuiquam permittit, sed illarum studio accen-
 dit

¹ καλῶσι δὲ οἱ φιλόσοφοι τὸ
 πτέρωμα οἱ τῆτο] Vulgo, καλῶσι
 δὲ τὸ πτέρωμα οἱ φιλόσοφοι τῆτο.
 Sed hic ordo verborum durus
 est prae eo, quem nos ex Reg.
 et Harleian. adsciuiimus.

² αἱ δὲ ἐλπίδες — ἢ κατὰ τὸν
 Ἄττικόν ποιητὴν τυφλαί.] Aescylus
 Prom. Vincto v. 250.

[τυφλάς] δ' ἐν αὐτοῖς [ἐλπίδας]
 κατῴκισα.

Ad illum locum noster respicit.

³ ἢ εἴσω αὐτὴν] Clarius fo-
 ret, ἢ εἴσω αὐτὴν ἀπαγορευσαί,
 sc. αἱ ἐλπίδες· ut mox, ἀλλ' ἢ
 εἴσω αἱ ἐλπίδες, προσάττησαι etc. M.
⁴ τευξομένην [πάντως] ὦν ἐρᾶ.]
 Harleian. τευξομένην [πάντων]
 ὦν ἐρᾶ, quod recepta lectione
 non est deterius.

⁵ ἢ ἕως ἐλπίδος.] Vulgo
 ἀπέσης ἐλπίδος, renitentibus Mss.

⁶ προσάττησαι [τέττις]. Vulgo
 τέττις. Male; nam subiungit
 Maximus

προνείν καὶ ἀτελεύτητα, τὸν μὲν χρηματιστὴν ὡς πλε-
τήσοντα, τὸν δὲ πολεμῶντα ὡς νικῆσοντα, τὸν δὲ
πλέοντα ὡς σωθησόμενον, τὸν δὲ ληϊζόμενον ὡς κερδα-
νῶντα, τὸν δὲ μοιχεύοντα ὡς λησόμενον· κατὰ τις ἕκα-
στον ὑπολαβῶσα αἰφνίδιος συμφορὰ, ἐσύλησε μὲν τὸν
χρηματιστὴν, ἀπέκτεινε δὲ τὸν μισθοφόρον, κατέδυσε
δὲ τὸν ἔμπορον, ἔλαβε δὲ τὸν ληστὴν, ἐφώρασε δὲ καὶ
τὸν μοιχόν, καὶ ἀπολώλασι αὐτοῖς αἱ ὀρέξεις αὐταῖς
ἐλπίσιν γ. Οὐδὲν γὰρ τέτων περιέλαβε μέτρῳ ἔδδ' ὤρι-
σεν ὁ Θεός, ἔτε πλῆτον, ἔτε ἡδονάς, ἔτε ἄλλο τι τῶν
ἀνθρωπίνων ἐπιθυμημάτων· ἀλλ' ἔστιν αὐτῶν ἀπειρος

dit rerum, quae nec fieri possunt, nec ad finem interdum
peruentura sunt suum. Certo enim diuitias sibi negotiator
proponit, miles sperat vincere, euadere mercator, praedo
lucrari, scortator fallere; interim subita quaedam singulis in-
teruenit calamitas, quae negotiatorem spoliat, militem inter-
ficit, mercatorem mergit, in vincula coniicit praedonem,
prodit scortatorem, quorum omnium appetitus vna cum spe
occidunt sua. Nihil enim horum est, cui fines suos assignarit
Deus aut limites, non diuitiae, non voluptas, non aliud quod-
cunque sibi proponere homo possit: sed infinita est eorum
posse-

Maximus τὸν μὲν χρηματιστὴν, τὸν
δὲ πολεμῶντα, etc. quae faciunt
vt accusandi casus necessario
praecefferit. Sed et lectionem,
quam dedimus, exhibent Reg.
et Harleian.

γ ἀπολώλασι αὐτοῖς αἱ ὀρέξεις
αὐταῖς ἐλπίσιν.] Vulgo σὺν αὐ-
ταῖς ἐλπίσιν. Nos vero praepo-
sitionem, iubentibus Mss. ex-
punximus. Aelianus Var. Hist.
I. 3. Ὁ δὲ ἀμυχανεὶ καταπίειν αὐ-
τὸν [αὐτῷ] καλάμῳ. Sic recte
codices, nam vulgo legitur αὐ-
τῷ τῷ καλάμῳ, suamque peri-
tiam satis aperte prodidit Iac.
Perizonius, qui rogat, an pro
Tom. I.

αὐτῷ καλάμῳ legendum σὺν τῷ
καλάμῳ, et, nili ita fit, vulga-
tum praefert. Plures igitur te-
stes audiamus. Aeschylus Prom.
Vinct. v. 220.

Κευθμῶν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ
Κράνον

[Αὐτοῖσι συμμάχοισι.]

Et v. 1045.

Χθόνα δ' ἐκ πυθμένων

[Αὐταῖς ῥίζαις] πνεῦμα κρα-
δαίνοι.

Alciphron lib. III. Epist. 33. Ὁλον
σε [αὐτοῖς] ἀγροῖς καταπιῶσα, ποπ
σὺν τοῖς ἀγροῖς, vel αὐτοῖς τοῖς
ἀγροῖς. Clemens Alexandrinus
Paedag. lib. II. cap. XII. p. 247.

H

Ἀποδε-

ἡ ἔσθια ^z, ἐνθεν παρὰ καὶ οἱ διώκοντες ταῦτα, ἐμπλησθέντες αὐτῶν, διψῶσι μᾶλλον, ἔλαττον γὰρ τὸ ληφθὲν τῆ προσδοκωμένῃ. Ὅποταν δὲ ἤξη ψυχὴ ^a ἐπὶ πρᾶγμα ἕως καὶ ὁμολογημένον, καὶ πεπερασμένον, καὶ ὠρισμένον, καὶ καλὸν μὲν τῇ φύσει, ἀνυστὸν δὲ τῷ πόνῳ, ληπτὸν δὲ τῷ λογισμῷ, διωκτὸν δὲ τῷ ἔρωτι, καταληπτὸν δὲ τῇ ἐλπίδι τότε γίνεται ἡ τῆς ψυχῆς ἀγωνία ἐπιτυχῆς καὶ τελεσιουργός καὶ νικηφόρος. Ἔστι δὲ τῆτο ἕκ ἄλλο τι, ἢ ἔπερ εἴνεκα ^b ταυτὶ τὰ θεάτρα οἱ φιλοσοφῶντες ἀφροΐζουσι.

ς'. Πάλιν αὖ μοι δεῖ τῆς ἀθλητῶν εἰκόνας ^c. Ἐκεῖ-

possessio, ut, qui ea sequuntur maxime, voti si fiant compotes, sitiant maxime; minus enim est quicquid consecuti sunt, eo quod expectant. Cum vero aliquid anima persequitur, quod stabile, quod certum, quod non ambiguum est, sed definitum, quod vi sibi insita hominem trahit, quod et labore comparari, et ratione comprehendere, et voto ambiri, et exambiri spe possit; ibi demum animae certamen succedit, ibi finem consequitur suum, ibi victrix declaratur. Hoc unum est, non aliud, cuius causa spectatores suos conuocant philosophi.

6. Quare denuo athletarum utamur exemplo: inter quos nullus

Ἀποθέμενοι τοίνυν τῆς λήρης [αὐτῶ] σονηρῶ σοφιστῆ. Lucianus Timone tom. I. p. 102. Ἀρπασάμενός με αὐτῶ δέλτα. Et in Dial. Martis et Mercurii p. 228. Κἄν ἐδέδητο αὐτῶ κεραυνῶ καὶ βροντῆ. Ac de Sacrif. p. 363. Κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τῆς Ἀχαιῆς αὐτοῖς ἡμίονοις καὶ κισίν. At quid ago? Milles ita loquuntur et hic et alibi scriptores optimi.

^z [αὐτῶν] ἄπειρος ἡ ἔσθια] Vulgo αὐτοῖς, sed, ut edidimus, legi vult Mfs. Reg.

^a Ὅποταν δὲ [ἤξη] ψυχῆ] Reg. ἤξη ψυχῆ. Legendum videtur αἴξη ψυχῆ.

^b ἕκ ἄλλο τίς [ἢ] ἔπερ εἴνεκα] Vulgo ἕκ ἄλλο τίς ἔπερ εἴνεκα. Vocem nos antepenultimam Reg. et Harleian. iniecit, eamque postulat sententia.

Sectionis s'.

^c Πάλιν [αὖ] μοι δεῖ τῆς ἀθλητῶν εἰκόνας.] Vulgo πάλιν ἔν μοι δεῖ τῆς ἀθλητῶν εἰκόνας. Nos utrumque Mfs. sequimur. Aristophanes Pluto v. 622.

Μη [πάλιν] τίς [αὖ] ἔλθῶν διακαλύσει τι τῶν πρῆργῶν ποιῶν.

Lucianus pro Imag. tom. II. p. 30. Καὶ [αὖ πάλιν] βροτολογῶ ἄρα φησὶν ὁμοίον εἶναι.

Idem

νων μὲν γε ^d εὐξαιτ' ἂν ἕκαστος μηδένα ἀγωνιστὴν ἄλλον
 παρελθεῖν ἐπὶ τὸ στάδιον, ἄλλ' ἀκονιτὶ νικᾶν αὐτὸς ^e,
 δεῖ γὰρ νικᾶν ἐκ πολλῶν ἕνα· ἐνταῦθα δ' ἕτος μάλιστα
 τῶν ἀγωνιστῶν νικηφόρος, ὃς ἂν πολλὰς ἐπὶ τὴν ἀγωνίαν ^f
 παρακαλέσῃ. Εἰ γὰρ, ὦ θεοί, ἐμῶν θεατῶν γένοιτό τις
 συναγωνιστὴς ἐμοὶ ^g, ἐπὶ ταυτησὶ τῆς ἕδρας συγκοιμίμε-
 νος καὶ συμπονῶν, ἐγὼ τότε εὐδοκίμῳ, σεφανῆμαι τότε,
 κηρύττομαι τὸτ' ἐν τοῖς Πανέλλησιν ^h. ἕως δὲ νῦν ἀσε-
 φάνωτος εἶναι ὁμολογῶ καὶ ἀκήρυκτος, κἂν ὑμεῖς

nullus est, qui non optet alium certaminis causa in stadium
 descendere neminem, ut solus ipse sine ullo pulvere consequatur
 victoriam; siquidem vni e multis eam contingere est ne-
 cesse: hic vero, qui ad certamen plurimos pellexerit, victor
 putatur. Faxit enim Deus, ut meorum aliquis spectatorum in
 hac mecum certet cathedra, eiusdem mecum pulveris, eius-
 dem laboris fiat particeps; hoc enim vno modo summa cum
 laude coronam auferam, victorque, spectante tota Graecia, a prae-
 cone designabor: haecenus enim, licet clamor non desit populi,
 nec coronam consecutus sum, nec vocem praeconis audiui.

Quo

Idem Ioue Trag. p. 143. καὶ
 [πάλιν αὖ] πολὺ ἀσαφέτερα πρὸς τὰς
 ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. Ac ita
 passim. Vide modo Xenophon-
 tem Sympof. cap. VII. 1. ac
 Aelianum V. H. I. 15. III. 19.

^d ἐκείνων μὲν γε] Sequitur
 in opposito membro, ἐνταῦ-
 θα δὲ vnde suspicari posses Ma-
 ximum hic scripsisse, ἐκεῖ μὲν γε.
 et mox, νικᾶν αὐτὸς (δεῖ γὰρ —
 ἕνα) ἐνταῦθα δ' etc. ita distingue.
 αὐτὸς *Dauisio* debetur. conie-
 ceram αὐτὸς. M.

^e ἀλλ' ἀκονιτὶ νικᾶν [αὐτὸς,]
 Reg. αὐτὰς. Legendum αὐτὸς,
 scilicet εὐξαιτ' ἂν ἀκονιτὶ νικᾶν.
 Hoc verum esse patet ex se-
 quentibus.

^f ἐπὶ τὴν ἀγωνίαν] Vulgo ἐπὶ
 τῇ ἀγωνίᾳ contra Mfs. fidem.

^g συναγωνιστὴς ἐμοὶ,] Sic Mfs.
 Vulgo ἀγωνιστὴς.

^h ἐγὼ τότε [εὐδοκίμῳ,] σεφα-
 νῆμαι τότε, κηρύττομαι [τὸτ'] ἐν
 τοῖς Πανέλλησιν] Sic infra Dif-
 fert. IX. Σωκράτης ἐκράτει, καὶ
 [ἔσεφανῆτο,] καὶ εὐδοκίμει. Vul-
 go, ἐγὼ τότε εὐδοκίμως σεφανῆμαι,
 τότε κηρύττομαι ἐν τοῖς Πανέλλησιν.
 At εὐδοκίμως σεφανῆμαι parum
 recte dicitur, omnis enim σεφα-
 νος inter Graecos εὐδοκίμησιν pa-
 riébat. Dein τὸτ' vel τότε, quod
 tertio loco posui, repraesentant
 Reg. et Harleian. Horum igitur
 ope, facillique coniectura,
 qua εὐδοκίμῳ, non εὐδοκίμως, lego,
 Maximum sanauimus.

H 2

i καὶ

βοᾶτε. τί γὰρ ἐμοὶ ὄφελος τῶν πολλῶν λόγων, καὶ τῆς συνεχῆς ταύτης ἀγωνίας; ἔπαινοι; ἄλις τέτοιον ἔχω δόξα; διακορῆς εἰμι τῷ χεῖματι. τὸ δὲ ὅλον ἐπαινῶ τις λόγους, καὶ ἔ λέγει, Φωνὴν ἔχων, ἀκοήν ἔχων; ἐπαινῶ τις φιλοσοφίαν, καὶ ἔ λαμβάνει, ψυχὴν ἔχων, διδάσκαλον ἔχων; γέγονε τοίνυν τὸ χεῖμα, οἷον αὐλήματα, ἢ κιθαρίσματα, ἢ εἴ τις ἄλλη ἐν δυνύσει μᾶσα τραγική τις καὶ κωμωδική^ι. ἐπαινῶσι μὲν πάντες^κ, μιμῆται δὲ ἑδείς.

ζ'. Ἡ πάνταυθα πάμμηκες διαφέρει ἔπαινος ἡδονῆς. ἡδονταί μὲν γὰρ πάντες¹ ἀκροώμενοι, ὅς δ' ἂν τῶ ὄντι ἐπαινῶσι, καὶ μιμῆσεται. μέχρι δὲ τις μὴ ζηλοῖ, ἔκ ἐπῆνεσεν. Ἡδὴ τις καὶ ὑπὸ αὐλημάτων ἀνῆρ ἄμυστος διετέθη μουσικῶς, καὶ τὰ ὦτα ἑναυλος ἂν διαμέμνηται τῷ μέλῳ, καὶ μινυρίζει πρὸς αὐτόν. Καὶ τῆτό τις

Quo enim disciplinarum mihi harum exercitatio, et frequens illa decertatio? ut laudem consequar? fatis habeo. ut gloriam? satietas me tenet. Et ut brevius dicam: estne aliquis, qui sermonem laudet, nec sermone uti velit, cum nec voce careat, nec auditu? Estne aliquis, qui philosophiam laudet, nec eam amplectitur, qui et animum ad discendum habeat, et magistrum? plane quemadmodum tibias ac citharas, aut si quae Dionysiis praeterea in tragoediis aut comoediis adhibentur instrumenta, omnes laudant; nemo imitatur.

7. Nisi forte et hic plurimum a voluptate laus absit: nemo est enim qui non delectetur, qui autem vere laudavit, etiam imitabitur; priusquam enim aestimat, ne laudat quidem. Fit etiam saepe ut musicae imperitus aliquis, tibiam si audiat, amore capiat, nec amplius abhorreat, saepe etiam absens modulationem tamen auribus retinet, carmen ruminat, secumque tacitus cantillat. Etiam hoc vestrum imitetur aliquis;

^ι καὶ κωμωδική] Forte, ἢ κωμωδική. M.

^κ ἐπαινῶσι [μὲν] πάντες,] Vocem mediam ex Mss. addidi; nam vulgo deest.

Seçtio ζ'.

¹ [ἡδονταί μὲν γὰρ πάντες] Vulgo ἡδοντο. Sed vterque codex lectionem, quam dedi, repraesentant; et Heinsius ita reponendum vidit.

π καὶ

ὑμῶν τὸ πάθος ζηλωσάτω τάχα γὰρ πρὸς ἐρασθήσε-
ται καὶ τῶν αὐλῶν αὐτῶν ^m. Ἀνὴρ φιλοφρέμων ὄρνι-
θας εἶχε τῶν ἡδύ μὲν φθεγγομένων τὸ ὄρθριον δὴ τῆτο,
ἄσημον δὲ, καὶ οἷον ὄρνιθας εἰκός. Ἦν αὐτῷ γείτων
αὐλητικὸς ⁿ, ἀκροώμενοι δὲ οἱ ὄρνιθες διαμελετωμένους
τῆ αὐλητῆ, καὶ ἀντάδοντες αὐτῷ ὁσημέραι, ἐτυπώ-
θησαν τῇ ἀκοῇ πρὸς τὰ αὐλήματα, καὶ τελευτῶντες
ἄρξαμένους αὐλεῖν ^o συνεπήχον πρὸς τὸ ἐνδόσιμον δίκην
χορῆ. Ἄνθρωποι δὲ ὄντες ἐδὲ κατὰ ὄρνιθας ξυνάσον-
ται ἡμῖν, ἀκόντες θαμὰ ἐκ ἀσήμων αὐλημάτων, ἀλλὰ
νοεῶν λόγων καὶ διηθερωμένων καὶ γονίμων καὶ πρὸς μί-
μησιν εὐ πεφυκότων; Ὡσε ἔγωγε τέως καὶ πρὸς ἀπαν-

quis; forte enim et ipsas incipiet amare tibias. Homo fuit,
ut dicitur, qui animalia quaedam magno, ut ferunt, domi
studio alebat: hic aues habebat, quae suaviter matutinum
illud canebant, incondite tamen, ut reliquae solent. Hae
cum quotidie audirent tibicinem, qui artis suae faceret peri-
culum, respondere voce coeperunt, auresque ita ad tibiam
paulatim earum formavit, ut quoties inflare coepisset, tibiam
voce praeuntem, ut in choro fieri consuevit, sequerentur
omnes. Qui ergo fit, ut ipsi homines, frequenter si audiant
non inconditos tibiae modos, verum voces sapientes, articu-
latas, vberes, ad imitationem excitandam compositas, saltem
ritu avium nobiscum canere reculent? Mihi, qui de rationi-
bus

^m καὶ τῶν αὐλῶν αὐτῶν.] Prae-
ferrem, καὶ τῶν αὐλημάτων vel
τῶν αὐλητῶν. M.

ⁿ οἷον ὄρνιθας εἰκός. Ἦν αὐτῷ
γείτων αὐλητικός.] Quatuor vo-
ces ultimae ex Reg. et Har-
leian. adieci, sunt enim oratio-
nis perspicuitati necessariae.
Heimfius addi iubet ex Mss.
Ἦν δὲ αὐτῷ γείτων αὐλητικός.
Eum tamen vel oculi fefellere,
vel memoria.

^o καὶ [τελευτῶντες] ἄρξαμένους
αὐλεῖν συνεπήχον] Vulgo τελευ-
τῶν, tam contra grammaticos
canonas, quam codicum fidem.

Ibid. καὶ τελευτῶν ἀρξαμένους
αὐλεῖν] Scribendum et distin-
guendum: καὶ τελευτῶντες, ἄρ-
ξαμένους αὐλεῖν, συνεπήχον πρὸς τὸ
ἐνδόσιμον, δίκην χορῆ. τελευτῶντες
est tandem, denique: ut IX. 3.
et passim. Confirmant libri
scripti. M.

τας Ρ ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων σιγὴν ἔχων, καὶ μηδὲν σεμνόν, μηδὲ ὑπέραυχον, μήτε ἰδία, μήτε εἰς κοινὸν εἰπῶν, νῦν μοι δοκῶ ὑμῶν εἵνεκεν γαυρότατα ἀν καὶ μεγαλαυχότατα εἰπεῖν. Παρελήλυθεν εἰς ὑμᾶς, ὦ νέοι, παρασκευὴ λόγων αὕτη πολύχης, καὶ πολυμερῆς, καὶ παμφόρος, καὶ ἐπὶ πάσας ἐξικνεμένη ἀκοᾶς, καὶ πάσας φύσεις, καὶ πάσας ζηλώσεις λόγων, καὶ πάσας παιδευμάτων ἰδέας, ἀταμίευτος, καὶ ἀμισθος^ρ, καὶ ἀπεφάσιτος, καὶ ἀφθονος, ἐν μέσῳ κειμένη τοῖς δυναμῶν λαβεῖν. Εἴτε τις ῥητορείας ἐρεῖ· ἔτος αὐτῷ δρόμος λόγῳ πρόχειρος, καὶ πολυαρχῆς, καὶ εὖπορος, καὶ ὑψηλός, καὶ ἐκπληκτικός, καὶ ἀρρήκτος, καὶ ἰσχυρός, καὶ ἀκμητός^ρ. Εἴτε τις ποιητικῆς ἐρεῖ· ἡκέτω, πορσάμενος ἄλλοθεν τὰ μέτρα μόνον, τὴν δὲ ἄλλην χρῆ-

bus nostris et studio hactenus tacuerim, nihil grande, nihil magnificum publice aut priuatim dixerim, vestra libet cauti libere confidenterque loqui. Offertur vobis magnus disciplinarum apparatus, o iuvenes, nec simplex ille, sed diffusissimus, amplissimus, yberrimusque qui ab omnibus audiri potest, ad omnes cuiuscunque generis pertinet homines, omnia artium studia, omnium disciplinarum sub se complectitur genera; hic large, hic gratuito citra tergiuersationem vllam maxima vobis praebetur copia, omnibus, qui modo capaces eius futuri sunt, in medio proponitur. Oratoriae aliquis studiosus est? ecce via expedita, sufficiens, facilis, sublimis, admirabilis, nusquam interrupta, firma, non inquit nata. Poeticen aliquis amplectitur? metra solummodo aliunde sibi comparet, reliquaque hinc petat, sublime illud in oratione

ρ ἔγωγε τέως καὶ πρὸς ἅπαντας]
Vulgo ἔγωγε τέως [μέν] καὶ πρὸς ἅπαντας. Vocem, quam praetereii, nesciunt codices.

ρ ἀταμίευτος, [καὶ] ἀμισθος,
Vulgo deest coniunctio, quae, Mss. addicentibus, haud videbatur negligenda.

ρ ἰσχυρός καὶ [ἀκμητός.] Vulgo ἰσχυρός καὶ [ἀμισθος.] nec aliter legerunt interpretes; licet vltima vox proculdubio sit incommoda. Nos igitur lectionem recepimus, quam suppeditarunt Reg. et Harleian. eaque se cuius Graece docto satisprobat.

γίαν λαμβανέτω έντεϋθεν^s, τὸ σοβαρόν, τὸ ἐπιφανές,
τὸ λαμπρόν, τὸ γόνιμον, τὸ ένθεον, τὴν οἰκονομίαν,
τὴν δραματουργίαν, τὸ κατὰ τὰς Φωνὰς ἀταμίευτον,
τὸ κατὰ τὴν ἄρμονίαν ἄπταιστον. Ἄλλὰ πολιτικῆς^z
καὶ τῆς περὶ δῆμους καὶ βασιυτήρια παρασκευῆς ἤκει
ένδεῖς ὦν; σύ μὲν καὶ πεφώρακας τὸ ἔργον^u, ὄρας τὸν
δῆμον^x, ὄρας τὸ βασιυτήριον, τὸν λέγοντα, τὴν
πειθῶ, τὸ κράτος. Ἄλλὰ τῶν μὲν τις ὑπεροχῶ, φι-
λοσοφίαν δὲ ἀσπάζεται, καὶ ἀλήθειαν τιμᾶ^y; έν-

tione dico, illustre, splendidum, foecundum, diuinumque;
etiam dispositio argumenti, fabulae constructio, vocum vber-
tas, minimeque vitiosa hinc proueniet harmoniae ratio. At
ciuilibis potius te scientia delectat, viamque, qua commodif-
sime tractes populum, inuenire te postulas? en tibi rem
ipsam; cariam ante oculos, oratorem, suadam dicendi, et
verborum vim vides. Estne autem aliquis qui haec quidem
negligit omnia, philosophiam autem amplectitur? hic vero
magni-

^s τὴν δὲ ἄλλην χορηγίαν λαμ-
βανέτω έντεϋθεν,] Reg. et Har-
leian. his adnectunt voces εἰ
ποιητικῆς, nec, vt opinor, aliter
habuit codex Paccianus. Nul-
lus dubito quin legendum, τὴν
δὲ ἄλλην χορηγίαν λαμβανέτω έντεϋ-
θεν [ποιητικῆς.] Reliqua, quae
poetice subministrat, hinc sumat
licer.

Ibid. λαμβανέτω έντεϋθεν] Co-
dices hic addunt εἰ ποιητικῆς.
Lego: λαμβανέτω έντεϋθεν ποιητι-
κῆς, τὸ σοβαρόν, etc. ποιητικῆς
idem valet ac si scriptum fuif-
set αὐτῆς; vide ad XI. 4. M.

^z Ἄλλὰ πολιτικῆς] Vulgo ἄλλὰ
[τῆς] πολιτικῆς. Articulum non
admittunt Mss.

^u πεφώρακας τὸ ἔργον, [ὄρας
τὸν δῆμον,] Tres vltimae voces

vulgo non comparent. Eas
suppeditauit Reg. Quin et
eas orae adscriptas habet Har-
leian.

^x ὄρας τὸν δῆμον,] Has tres
voces ex Secunda Maximi Edi-
tione esse puto: quemadmo-
dum et istas quae sequuntur,
καὶ ἀλήθειαν τιμᾶ: quae in prio-
ribus Edit. desiderabantur.
caussa vero Cl. Vir. mutare
vult ἄλλὰ in ἄλλ' εἰ. vide prae-
cedentem sententiam, Ἄλλὰ πο-
λιτικῆς etc. vbi eadem forma M.

^y φιλοσοφίαν δὲ ἀσπάζεται,
[καὶ ἀλήθειαν τιμᾶ:] Hanc ver-
borum trigam nesciunt editi.
Sed eam addendam esse recte
monuit Heinsius, sic enim dant
Reg. et Harleian. Totus autem
locus ita videtur rescribendus:
H 4 [Ἄλλ'

ταῦθα ὑφαιρῶ τῆς μεγαλαυχίας, ὑφίεμαι, ἔχ ὁ αὐτός εἰμι μέγα τὸ χεῖμα καὶ δεόμενον προσάτε, ἔδημοτικῆ, μὰ Δία, ἔδὲ ἐρχομένε χαμαὶ^z, ἔδὲ ἀνακεκράμενε τῶ τῶν πολλῶν τρόπῳ.

ή. Εἰ μὲν ἔν τις τῆτ' εἶναι Φιλοσοφίαν λέγει, ῥήματα καὶ ὀνόματα, ἢ τέχνας λόγων, ἢ ἐλέγχου καὶ ἔριδας καὶ σοφίσματα, καὶ τὰς ἐν τῆτοις διατριβάς, ἔ χαλεπὸν εὐρεῖν τὸν διδάσκαλον. Πάντα ὑμῖν μεσὰ τοιάτων σοφιστῶν^a, εὐπορον τὸ χεῖμα, καὶ ταχὺ ἀναφανόμενον. Σαρρήσαιμι δ' ἂν ἔγωγε εἰπεῖν, ὅτι

magniloquentiae meae vela contraho, remitto, aliam personam induam: rem magnam dicis, quaeque manu ductore opus habeat minime vulgari; qui non humi repat, aut iisdem, quibus populus, utatur moribus.

8. Iam si quis in verbis ac nominibus, aut in artificiosis orationibus, aut refutatione argumentorum, aut contentione mutua, aut fallaciis, similibusque versari rerum studio philosophiam velit; non magno magistrum negotio inuenire posse videor. Sophistarum plena sunt omnia; res haec ubique obvia, ac in oculos passim incurrit: quin etiam dicere non verear,

[Ἄλλ' εἰ] τῆτων μὲν τις ὑπερορεῖ, φιλοσοφίαν δὲ ἀσπάρεται, καὶ ἀληθεῖαν τιμῆ. ἐνταῦθα ὑφαιρῶ τῆς μεγαλαυχίας, etc.

z ἔδὲ ἐρχομένε χαμαί,] Hierodotus Theog. v. 272.

Ἀθάνατοί τε θεοί, χαμαὶ ἐρχόμενοι τ' ἄνθρωποι.

Vbi fallitur vir eruditus, qui credit haud paullo elegantius legi posse χαμαί [ἐρχόμενοι] τ' ἄνθρωποι. Lucianus in Hermotimo tom. I. p. 508. Ἡμεῖς δὲ ὁ σαρφετός καὶ ὅσοι [χαμαὶ ἐρχόμενοι] ἐσμῆν. Idem in Icaromenippo tom. II. pag. 190. οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότεσ, καὶ μηδὲν τῶν [χαμαὶ ἐρχομένων] ἡμῶν

διαφέροντες. Iulianus Orat. VII.

p. 208. τίς δὲ ὁ Πάν, καὶ τίς ὁ

Zeús τῶν [χαμαὶ ἐρχομένων] ἀνθρώπων ἄξιοι καλεῖσθαι. Procopius in Epist. ad Hieronym.

ab H. Vossio edita in Resp ad tertias obiect. Ric. Simonii

p. 118. κάλει σμικρὸς ἡμᾶς καὶ

[χαμαί] τινεσ [ἐρχομένεσ.] Sic

Homerus aliique. Vide Iac. Duporti Gnomol. Homer p. 28.

Section 4.

a μεσὰ [τοιούτων] σοφιστῶν,] Vulgo μεσὰ [τῶν] σοφιστῶν. Integritati pristinae locum restitimus ope codicum Reg. et Harleian.

τῆς τοιαύτης φιλοσοφίας πλείους οἱ διδάσκαλοι τῶν μαθητῶν. εἰ δὲ ταῦτα μὲν ὀλίγη τῆ φιλοσοφείν μοῖρα, καὶ τσαύτη, ὅσην αἰσχρὸν μὲν μὴ εἰδέναί, ἔ σεμνὸν δὲ εἰδέναί, διαφεύγωμεν τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταῦτα εἰδότες, μὴ καλλωπιζώμεθα δὲ ἐπ' αὐτοῖς ^b. ἢ γὰρ ἂν πολλῶν ἀξιοὶ καὶ οἱ γραμματιστὰ εἶεν, πραγματευόμενοι περὶ τὰς συλλαβὰς, καὶ συμπυκνίζοντες ἔθνει παιδῶν ἀνοητοτάτω. τὸ δὲ ἐν φιλοσοφίᾳ κεφάλαιον, καὶ ἢ ἐπ' αὐτὸ ὁδὸς, δεῖται διδασκάλῃ τὰς τῶν νέων ψυχὰς συνεπαίροντος, καὶ διαπαιδαγωγῶντος αὐτῶν τὰς φιλοτιμίας, καὶ ἔδεν ἄλλ' ἢ λύπαις ^c καὶ ἠδοναῖς τὰς ὀρέξεις αὐτῶν συμμετρεμένῃ. οἷον πᾶ καὶ οἱ πρόλευταὶ δρῶσι, μῆτε ἀποσβεννύντες τὸν θυμὸν τῶν πωλευμάτων, μῆτε ἐφίεντες αὐτοῖς ἀνέδην χεῖσθαι τῇ γενναίότητι. οἰκονομεῖ δὲ πᾶλῃ μὲν θυμὸν χαλινός,

rear, plures esse, qui doceant hanc philosophiam, quam qui discant. Quod si minima haec philosophiae pars est, et tantilla quidem, quantam nescire est dedecus, scire autem non ita magnae est rei; si eam consequamur, non est quod infulescamus propterea: eo enim modo et illi, qui prima literarum elementa docent, qui circa syllabas versantur, et cum pueris balbutiunt aliquot, admiratione digni essent. Praecipua autem philosophiae pars, et quae eo ducit semita, praecceptorem requirit, qui animos iuniorum erigat, studia eorum et desideria, non aliter quam paedagogus aliquis, gubernet, eorum appetitiones voluptatibus doloribusque attemperet: sicut illi, qui equos domant, non penitus eorum spiritus infringunt, nec tamen uti ubique iis permittunt. Quippe sicut equi

^b μὴ καλλωπιζώμεθα [δὲ ἐπ' αὐτοῖς] Sic Reg. et Harleian. Vox antepenultima vulgo deest.

^c ἔδεν ἄλλ' ἢ λύπαις] Elliptice, pro ἔδεν ἄλλο ποιῶντος ἢ λύ-

παις — συμμετρεμένῃ. ut Herodianus III. 34. ἔδεν ἕτερον ἄλλ' ἢ μερισάμενος πρὸς αὐτὸν τὴν ἀρχὴν. Nisi malis, ἔδεν ἄλλῃ ἢ λύπαις etc. quod Dissert. III. exprimitur ἐκ ἄλλῃ τινὲ ἢ. Sed non opus est. M.

H 5

d καὶ

καὶ ῥυτῆρες, καὶ ἰππέως καὶ ἠνιόχῃ τέχνη ψυχὴν δὲ
 ἀνδρὸς λόγος, ἐκ ἀργός, ἐδὲ ῥυπῶν, ἐδὲ ἡμελημένος,
 ἀλλὰ ἀνακεκραμένος ἤθει καὶ πάθει, καὶ μὴ παρέχων
 σχολὴν τοῖς ἀκρωμένοις τὰς Φωνὰς ἐξετάζειν καὶ τὰς
 ἐν αὐταῖς ἡδονὰς, ἀλλ' ἀνίστασθαι προσαναγκάζει καὶ
 συνενθουσιᾶν ὥσπερ ὑπὸ σάλπιγγι, νῦν μὲν τὸ ἐφορη-
 κὸν φθεγγομένη, νῦν δὲ τὸ ἀνακλητικόν.

§. Εἰ τοιαῦτα δεῖ λόγος τοῖς φιλοσοφίας ἐφιεμένοις,
 τὸν ἔχοντα ἀβρητέον^e καὶ δοκιμασέον καὶ αἰρετέον, εἴαν
 τε πρεσβύτης ἔτος ἦ^f, εἴαν τε νέος, εἴαν τε πένης, εἴαν

equi animos habenae et lora, equitisque ac magistri ars mode-
 ratur: ita animum hominis oratio, non ignava, aut fordida,
 non supina; sed quae lenibus vehementibusque temperata
 affectibus ne tantillum otii auditoribus relinquat, ut in verba
 inquirere, eorumque adhaerere possint voluptati; sed ut, tu-
 bae instar, quae nunc clasticum canit, nunc receptui sonat,
 secum tollat.

9. Eiusmodi oratione ei si opus sit, qui philosophiam se-
 quitur, quaerendus est omni studio, explorandus, eligendus,
 qui docere eam possit; nec refert senex sit an iuuenis. dives
 an

d καὶ μὴ παρέχων σχολὴν —
 ἐξετάζειν, ἀλλ' ἀνίστασθαι προσ-
 αναγκάζει.] Obuium est προσ-
 αναγκάζων, ut παρέχων. et verum,
 Paulo ante, pro μὴ καλλωπιζώ-
 μεθα δὲ, mallet ἢ alterum mi-
 nus concinnum isto loco. M.

Seclio §.

e τὸν ἔχοντα [ἀβρητέον] Sic
 Harleian. et optime quidem.
 Vir hac dote praeditus diligenter
 considerandus est. Reg. ἀβρητέον,
 vulgo ἀβροισέον, quod huic loco
 parum congruit.

Ibid. τὸν ἔχοντα ἀβροισέον]
 Clarius scripsisset, τὸς ἔχοντας.
 Ἀβροίω enim est Collectivum, et

plures denotat. Hesychius:

Ἀβροίω, ἀνάγαγε lege, συνάγαγε.
 et mox: Ἀβρος, ἀβρός, συνηγμένος.
 Vnde scribendum puto ἀβρη-
 τέον pro ἀβροισέον. ut XXIV, 4.
 Ἐπεὶ ταύτη βασανισέον τε καὶ ἀβρη-
 τέον τὸν ἐρωτικόν etc. Xenophon.

Symposio: σκεπτέον δὲ ποῖα ποτε
 εἰδώς Περικλῆς — ἀβρητέον δὲ καὶ
 πῶς ποτε Σόλων — ἐρευνητέον δὲ
 καὶ ποῖα Λακεδαιμόνιοι etc. vide
 Hesychium. Ita quoque habet
 Harleianus. M.

f εἴαν τε πρεσβύτης [ἔτος] ἦ,]
 Ita codex uterque: nam vo-
 cem penultimam non agno-
 scunt editi.

g εἴαν

τε πλάσιος, εἴαν τε ἄδοξος, εἴαν τε ἐνδοξος. ἀσθενέ-
στερον δὲ, οἶμαι, καὶ νεότητος γῆρας, καὶ πλῆττε πενία,
καὶ δόξης ἀδοξία. Οἷς δ' ἂν τὰ ἐλαττώματα ταῦτα
προσῆ, ῥᾶον ἐπ' αὐτῆς ἢ οἱ ἄνθρωποι παραγίνονται,
καὶ γεγονάσιν αἱ παρὰ τῆς τύχης συμφοραὶ πρὸς φιλο-
σοφίαν ἐφόδια· καὶ ὅτι μὲν πένης ἦν ὁ Σωκράτης,
ὁ πένης εὐθύς μιμήσεται τὸν Σωκράτην· ὡς ὠνάμεθα, ὅτι
μὴ καὶ οἰσιμοὶ καὶ οἱ προγιάστορες ἰ ἀμφισβητήσι φιλοσο-
φίας. ὅτι δὲ Σωκράτης ἔκ ἐπὶ τῆς πένητος ἀθεῖτο κ
μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἰ πλυσίως, καὶ τῆς ἐνδόξης, καὶ

an pauper, magni nominis an ignotus: est autem senectus,
ut videtur, iuuentute infirmior, diuitiis paupertas, celebri-
tate ignobilitas. Fit tamen ut, quibus ea adlint incommoda,
facilius ad eam perueniant homines; non rato enim ad philo-
sophiae studium commeatum suppeditat fortunae infelicitas:
ergo, quia pauper erat Socrates, continuo qui pauper est imi-
tabitur, si Diis placet, Socratem: bene nobiscum agitur,
quod non et simi de philosophia contendant, et ventricosi.
Quod vero non pauperes tantum, sed et ditissimos celeberrim-
osque iuxta ac nobilissimos, incitare ad hoc studium solet
Socrates

g εἴαν τε ἄδοξος,] εἴαν τε ἐνδο-
ξος.] Sic recte suppleuit H. Ste-
phanus: nam vulgo defunt tres
primae voces, Harleian. ta-
men, inuerso verborum ordine,
dat εἴαν τε ἐνδοξος, [εἴαν ἄδοξος,]
quod emendationi, quam re-
cepimus, aliquantulum fauet.

h ῥᾶον ἐπ' [αὐτῆς,] Heinsius
scribendum putat ῥᾶον ἐπ' [αὐ-
τήν,] ut pronomen ad philo-
sophiam referatur.

i οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγιάστορες]
Talis nempe fuit Socrates,
vnde Sileno dicebatur similis.
Vide nostrum Differt. XXXIX.
5. Iulianum in Caesar. p. 18.
Xenophontem Sympof. cap. IV.

19. Platonem Sympof. p. 333.
A. et scoliaften in Aristophanis
Nubes v. 223.

k ἐπὶ τῆς πένητος ἀθεῖτο]
Recte. ad pauperes se contulit.
ita Differt. XXV. ἰδόντες δὲ ἐκ
ποιμνῆς ἄρα εὐτραφῆ — ὡσαντο
ἐπ' αὐτὸν ἀμφω· et mox, δρόμω
ἐπ' αὐτήν (ἄραν) ἀθεμένως; Cum
propositione εἰς Diff. IX. ὅπως
εἰς Λύκειον ὡσαντο ἂν ἐκείθεν. In
quibus omnibus locis Verbum
ἀθεῖσθαι notionem studii et προ-
θυμίας continet. M.

l Σωκράτης ἔκ ἐπὶ τῆς πένητος
— ἀλλὰ καὶ ἐπὶ etc.] Turba-
tum aliquid in hac sententia;
nisi fallor, ex Negatiua alieno
loco

τῆς εὐγενεστάτης, διαμέμνηται εἰδείς^m. ἤγειτο γὰρ οἶμαι, ὁ Σωκράτης Δισχίνης μὲν Φιλοσοφῆσαντος καὶ Ἀντισθένης ὄνασθαι ἂν ὀλίγαⁿ τὴν Ἀθηναίων πόλιν,

Socrates, nemo recordatur. Sciuit enim Socrates, ut arbitrator, dum philosophiam Aeschines profitetur, aut Antisthenes, parum ad Atheniensium rempublicam boni inde peruenturum

loco posita. Forte: ὅτι δὲ Σωκράτης ἐπὶ τῆς πένητος ἀδείτο μόνον, ἀλλ' ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς πλείας, — διαμέμνηται εἰδείς. Socratem vero ad pauperes tantum se consulisse, non in idem ad diuites, nullus memoriae prodidit. Graeca vero in sequentibus ita legenda et connectenda puto: ἤγειτο (non ἤγειται) γὰρ, οἶμαι, ὁ Σωκράτης, Δισχίνης μὲν φιλοσοφῆσαντος, καὶ (f. ἢ) Ἀντισθένης, ὄνασθαι ἂν ὀλίγα τὴν Ἀθηναίων πόλιν. εἰ δὲ Ἀλκιβιάδης ἐφιλοσόφει, ἢ Κριτίας, etc. ita, inquam, connectenda, eiecto isto barbaro glossemate, μάλλον δὲ μηδένα τῶν τότε, πλὴν ἡμῶν τῶν ἔπειτα, κατὰ τὴν μνήμην τῶν λόγων. quod a Sensu et Graecismo aequae longe abesse mihi videtur. Aliter de hoc loco statuissē video Cl. Editorem. M.

m διαμέμνηται εἰδείς.] Quid audio? Nemone recordatur Socratem ditissimos ac nobilissimos viros incitare solitum, ut rebus philosophicis operam darent? Omnino se res aliter habet; id quod ex Xenophonis et Platonis operibus notissimum. Certe Socrates Athenas circumibat, ἐν τυγχάνων πάσαις ἀνδρῶν καὶ [τύχαις,] καὶ

τέχναις, καὶ ἐπιτηδεύμασι, καὶ ἐπιθυμίαις, ut ait noster Differt. IX. 7. Immo quod Alcibiadem et Critiam, qui nobilissimi fuerunt ac ditissimi, discipulos habuerit, ei vitio verterunt accusatores. Xenoph. Ἄπομν. lib. I. cap. II, 12. Ἄλλ', ἔφη γὰρ ὁ κατήγορος, Σωκράτει ὀμιλητὰ γενομένω [Κριτίας] τε καὶ [Ἀλκιβιάδης] πλείστα κακὰ τὴν πόλιν ἐποιήσατῃν. Noster Diff. XXIV. ὅτι μὲν [Κριτίας] ἐτυράννευσε, τῆτο ἀδικεῖν ἔλεγον [Ἄνυτος καὶ Μελίτος] τὸν Σωκράτην, καὶ ὅτι [Ἀλκιβιάδης] ἐξέβριζε. Lactantius Div. Inst. lib. III. cap. XIX 25. Non venit in mentem Platoni Alcibiadem quoque et Critiam eiusdem Socratis assiduos auditores fuisse; quorum alter hostis patriae acerrimus fuit, alter crudelissimus omnium tyrannorum. Vide sis et Aelianum V. H. IV. 15. Nullus igitur dubito quin legendum sit, διαμέμνηται εἰδείς. Queratur nemo.

n [ἤγειτο] γὰρ — ὄνασθαι [ἂν ὀλίγα] τὴν Ἀθηναίων πόλιν.] Vulgo [ἤγειτο] γὰρ — ὄνασθαι [ὀλίγον] τὴν Ἀθηναίων πόλιν. At ἤγειτο recte dat Harleian. Reliqua vero sunt ab eo simul ac Regio codice.

ο [πλὴν]

μᾶλλον δὲ μηδένα τῶν τότε, πλὴν ἡμῶν ὁ τῶν ἔπειτα
κατὰ τὴν μνήμην τῶν λόγων· εἰ δὲ Ἀλκιβιάδης Ἐφιλο-
σόφει ἢ Κριτίας ἢ Κριτόβελος ἢ Καλλίας, ἔδεν ἂν τῶν
δεινῶν τοῖς τότε Ἀθηναίοις συνέπεσεν. Οὐδὲ γὰρ ἢ Διο-
γένης Ζήλωσις ρ, Φυλάκιον καὶ Βακτηρία, ἀλλ' ἔξεσι πρ
καὶ ταῦτα περιβεβλημένον Σαρδαναπάλλε εἶναι κακοδαι-
μονέστερον. Ὁ Ἀρίστιππος ἐκεῖνος πορφυροῖς ἀμπισχόμενος,
καὶ μύροις χριόμενος, ἔχ ἤτ' ὅν τῶ Διογένης ἐσωφρόνει.
Ἔσπερ γὰρ, εἰ τις δύναμιν σώματος παρασκευάσασαι
ἔδεν ὑπὸ πυρὸς λυμαινομένην, ἐθάρρει ἂν, οἶμα, καὶ
τῇ αἰτῆ αὐτῶ παραδῶς τὸ σῶμα· ἔτω καὶ ὅσις πρὸς
ἡδονὴν παρεσκευάσασαι ρ καλῶς, ἔδεν ἐν αὐταῖς ὦν θάλ-
πεται, ἔδεν ἐμπίπεται, ἔδεν ἐκτίκεται.

ἰ. Ἐξετασέον δὴ τὸν Φιλόσοφον ἐ σχήματι, ἔχ
ἡλικία, ἔ τύχη, ἀλλὰ γνώμη, καὶ λόγῳ, καὶ παρα-

turum esse, aut tantum potius ad illius temporis neminem,
quantum ad posteros ex illarum memoria dissertationum; at
si philosophiam aut Alcibiades professus esset, aut Critias,
aut Critobulus, aut Callias, multas grauiissimasque aetatis
illius Athenienses clades vitassent. Nec enim Diogenem imi-
tatur, qui cum pera incedit, et baculo; quia potest cum his
esse aliquis Sardanapalo infelicio. Aristippus ille olim pur-
pura indutus, vnguentis delibutus, non minus temperans ha-
bebatur Diogene. Nam quemadmodum, si quis vim quan-
dam consecutus esset corporis, quae ignem ferret, et quid-
libet contemneret, nihil, credo, metueret ipsi Aetnae cor-
pus admouere; ita si quis probe aduersus voluptates sit muni-
tius, ne in ipsis quidem si versetur, vri potest, aut ardere,
aut liquescere.

10. Philosophum vero non habitus probabit, non aetas,
non fortuna, sed iudicium, sed sermo, sed animi institutum,

ο [πλὴν] ἡμῶν] Cum Ste-
phano et Heinsio legerim πλέον
ἡμῶν, vel potius eodem sensu
πλεῖν, quod propius.

ρ [οὐδέ] γὰρ ἢ Διογένης Ζήλω-
σις,] Sic recte Harleian. ac ita

rescribendum vidit Heinsius
Vniго ἔδεν.

ρ πρὸς ἡδονὴν παρεσκευάσασαι]
Sequitur, ἐν αὐταῖς (ἡδοναῖς) ὦν
ergo, vel πρὸς ἡδονάς, vel ἐν
αὐτῇ ὦν. M.

Sectio

σκευῆ ψυχῆς, ὑφ' ὧν μόνων χειροτονεῖται Φιλόσοφος. τὰ δὲ ἄλλα ταυτὶ παρὰ τῆς τύχης σχήματα ἔοικε τοῖς ἐν Διονύσῃ περιβλήμασι. Τὸ μὲν γὰρ τῶν ποιημάτων κάλλος ἐν καὶ ταυτὸν, εἴαν τε δυνάστης ὁ λέγων ἦ, εἴαν τε οἰκέτης· αἱ δὲ χρεῖαι τῶν δραμάτων μεταποιῶσι τὰ σχήματα. Ὁ Ἀγαμέμνων τὸ σκῆπτρον φέρει, ὁ βροκόλος διφθέραν, ὁ Ἀχιλλεὺς ὄπλα, Τηλέφος ῥακία καὶ θύλακον¹. ἀκροῶνται δὲ οἱ θεώμενοι ἔδεν μάλλον τῷ Ἀγαμέμνονος, ἢ τῷ Τηλέφῳ². ἀποτείνεται γὰρ ἡ ψυχὴ ἐπὶ τὰ ποιήματα αὐτὰ, ἔτας τύχας τῶν λεγόντων. Νόμιζε δὲ³ καὶ τοῖς τῶν φιλοσόφων λόγοις, τὸ μὲν καλὸν ἐκ εἶναι παντοδαπὸν, ἔδεν διαπεφορημένον⁴, ἀλλ' ἐν, καὶ αὐτὸ αὐτῷ παραπλήσιον. τῆς δὲ ἀγω-

a quibus solis dignitatis suae suffragia capit philosophus; reliqua, quae fortuna solet addere, histrionicorum instar sunt amictuum. Eadem enim poematum est praestantia, siue princeps ea recitet, siue famulus; drama vero postulat, ut habitus mutentur. Agamemnon sceptrum gerit, pellem bubulcus, arma Achilles, pannos laceros cum pera Telephus; neque magis tamen Agamemnonem, quam Telephum, spectator audit: animus quippe magis poetae verba, quae dicuntur, quam fortunam eius respicit, qui dicit. Idem existima de oratione philosophi, virtutem eius non variam, non diuersam esse, sed

Sectio 1.

¹ Τηλέφος ῥακία καὶ θύλακον.] Mox tamen dicit, Fortunam induisse Diogenem, ad instar Telephi istius, ΒΑΚΤΗΡΙΑ, καὶ θυλάκῳ. igitur, ut sibi constet, hoc loco scriptum fuisse oportuit non ῥακία sed βακτηρίαν. Diogenis enim gestamina erant θυλάκιον et βακτηρία, ut omnibus notum, et Noster paullo ante dixerat: ἔδεν γὰρ ἡ Διογένης ζήλωσις, θυλάκιον καὶ βακτηρία. et ita Diff. III.

Vide Synesium de *Provident.* p. 73. Suspicio hoc esse παραπλήσιον Ipsius Maximi. M.

² ἔδεν μάλλον τῷ Ἀγαμέμνονος ἢ τῷ Τηλέφῳ.] Reg. et Harleian. ἔδεν μάλλον τῷ Τηλέφῳ, ἢ τῷ Ἀγαμέμνονος. Potiorem tamen censeo receptam lectionem; nisi forsitan legatur ἔδεν [μεῖον] τῷ Τηλέφῳ, ἢ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Et hoc, ut opinor, rectum.

³ νόμιζε [δη]. Ita Reg. et Harleian. vulgo δὲ.

⁴ ἔδεν

νισὰς αὐτὰς x ἄλλον ἄλλω σχήματι ὑπὸ τῆς τύχης περιβεβλημένον εἰσπέμπεσθαι ἐπὶ τὴν σκηνὴν τῆ βίης, Πυθαγόραν μὲν πορφύρα ἀμπισχόμενον, τρίβωνι δὲ Σωκράτην, Ξενοφῶντα δὲ θῶρακι καὶ ἀσπίδι, τὸν δὲ ἐκ τῆς Σινώπης ἀγωνιστὴν, κατὰ τὸν Τηλεφον ἐκείνον, βακτηρίᾳ καὶ θυλάκῳ. Συνετέλει δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ σχήματα αὐτὰ πρὸς τὴν δραματουργίαν καὶ διὰ τῶτα ὁ μὲν Πυθαγόρας ἐξέπληττεν, ὁ δὲ Σωκράτης ἤλεγχεν, ὁ δὲ Ξενοφῶν ἐπειθεν γ, ὁ δὲ Διογένης ἀνείδιζεν. Ω μακάριοι μὲν τῶν δραμάτων οἱ ὑποκριταί, μακάριοι δὲ τῶν ἀκασμάτων οἱ θεαταί. Τίς ἂν ἡμῖν καὶ νῦν ποιητῆς καὶ ἀγωνιστῆς γένοιτο z, ἐκ ἀσχημῶν, εἰ δὲ ἄφωτος,

sed vnam eandemque; actores vero eius alium alio habitu in vitae scenam a fortuna produci, Pythagoram in purpura, in lacerna Socratem, cum thorace Xenophontem et clypeo, cum pera, adinstar Telephi, et baculo Sinopensem illum atletam. Aliquid tamen et ipse ad repraesentationem sui dramatis singulis addebat habitus; itaque homines in stuporem dabat Pythagoras, arguebat Socrates, persuadebat Xenophon, exprobrabat Diogenes. Ego quidem et beatos hos histriones iudico, qui agunt, et spectatores, qui audiunt. Quem vero nos poetam, quem inueniemus histrionem, qui ornatu certo in-

structus,

η εἰ δὲ διαπεφορημένον,] Recte. διαπεφορημένον est *Distractum*, in multas partes diuisum: et bene opponitur τῷ ἐν. Vide Suidam in V. διαφορηθῆ. Hefychius: διαφορησαν, διεσκόρπισαν. Longinus περὶ Ψψ. sect. I. δίκην σκηπτρῶ πάντα διαφορησεν. M.

x τὰς δὲ ἀγωνιστὰς αὐτὰς] Potius αὐτῶ, sc. τῆ καλῆ [quod praeceffit. M.

γ ὁ δὲ Ξενοφῶν ἐπειθεν,] Quaero quo sensu Xenophon, quem in Vitae huius Scenam cum thorace et clypeo missum fingit,

dici possit πείθειν. thorax enim et clypeus sunt βίας et ἀνάγκης, et πειθανάγκης potius quam πειθῆς insignia: δόρυ καὶ κηρυκεῖον, secundum paroemiam. M.

z τίς ἂν ἡμῖν νῦν καὶ ποιητῆς] Vulgo, τίς ἂν καὶ νῦν ἡμῖν ποιητῆς. Ordinem verborum recepimus, quem praestant codices.

Ibid. τίς ἂν καὶ νῦν ἡμῖν ποιητῆς καὶ ἀγωνιστῆς γένοιτο,] Male istud ποιητῆς, et intempestiue; cum de *histrionibus* sermo fiat. ποιητῆς Nostro est ὁ θεός, (δραῦμα δίδα-

ἀλλ' ὁμιλεῖν ἀξιοχρεως θεάτροις ἑλληνικοῖς; ζητῶμεν
τὸν ἄνδρα τάχα πρὸς φανήσεται, καὶ φανεῖς ἐκ
ἀτιμασθήσεται.

structus, nec, vt muta interim persona, in theatris Graeco-
rum pro dignitate possit versari? Quaeramus hominem: for-
tasse inuenietur alibi, nec, si id eueniat, contemptus abibit.

Λ Ο Γ Ο Σ Η'.

Εἰ θεοῖς ἀγάλματα ἰδρυτέον.

Ἄρωγοι ἀνθρώποις θεοί, πάντες μὲν πᾶσι, ἄλλοι
δὲ ἄλλοις ἐνομίσθησαν, κατὰ τὴν φήμην τῶν ὀνο-
μάτων, καὶ διένειμαν αὐτοῖς οἱ ἀνθρώποι τιμὰς καὶ
ἀγάλματα, οἱ ἐς τὰ ἴδια ἕκαστοι ὠφελήθεντες.^a
οὕτω μὲν ναῦται ἐπὶ ἀκλύστῃ πέτρᾳ ἀνέθηκαν οἴακας

DISSERT. VIII.

Virum Diis sicut dicandae statuae.

Opitulari Deos mortalibus, omnes quidem omnibus, alios
tamen aliis, pro diuersitate nominum, omnes confiten-
tur; hac ratione honores illis diuisere homines, signaque
publica alii, alii priuata dicarunt, prout opem eorum experti
erant singuli. Ita nautae in eminenti scopulo, quem infra vi-
dae

διδασκόμενον ὑπὸ ποιητῆ τῷ θεῷ,
init. Dissert.) vel ἡ τύχη, For-
tuna, vt paullo ante: *histrion-*
es, Pythagoras, Socrates, Xe-
nophon, et Diogenes; qui
partes a Poëta sibi assignatas

agunt. ὑποκριτῆς igitur scribi
debut, non ποιητῆς: vt in sen-
tentia praecedenti, ἡ μακάριοι
μὲν τῶν δραμάτων οἱ ὑποκριταί.
vbi de his ipsis histrionibus
Philosophicis loquitur. M.

DISSERT. VIII. vulgo XXXVIII.

Sectio α.

^a ἀγάλματα, οἱ ἐς τὰ ἴδια ἕκα-
στοι ὠφελήθεντες.] Vulgo ἀγάλ-
ματα, [οἱ μὲν τὰ κοινὰ, οἱ δὲ] τὰ
ἴδια, ἕκαστοι ὠφελήθεντες. Vter-
que vero Mss. reliquis praeter-

missis locum, prout edidimus,
exhibet.

Ibid. οἱ μὲν τὰ κοινὰ, οἱ δὲ τὰ
ἴδια, ἕκαστοι ὠφελήθεντες.] Haec
erat scriptura Maximi in Prima
Editione. Sed in Recensione,
vidit